

บทนำ

ฟ้าคำราม ทว่าเสียงก้องดังราวสัญญาณข่มขู่จากเบื้องบนไม่อาจ
ระงับความกระหายใคร่รู้ เปลี่ยนใจเด็กสาวไม่ให้เผชิญหน้าความจริง ไม่ว่า
อย่างไรคณีนี้อาจจะต้องพิสูจน์สิ่งที่คนอื่นพูดกันให้ได้

เรือนร่างผอมเพรียวของเด็กสาววัยสิบเจ็ดขึ้นบันไดอย่างเชื่องช้าดัง
คนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ผิวขาวของสาววัยแรกแย้มคล้ายเรืองรองใน
ความมืดเพียงแสงไฟภายนอกสาดส่องมากระทบผิวกาย เธอมีหน้าตาจิ้มลิ้ม
ใบหน้ารูปไข่ค่อนข้างเล็ก ทำให้ดูอ่อนกว่าอายุจริงสักปีสองปี อาจเพราะเหตุ
นั้นเธอถึงเป็นที่รักของเจ้าของคฤหาสน์

ทว่าไม่กี่ปีมานี้หลายสิ่งหลายอย่างเปลี่ยนไป เธอไม่ได้รับความ
เมตตาเอาใจใส่ดังเดิม บ่อยครั้งที่เธอเหนื่อยเนื้อต่ำใจ สับสน ร้าวลึกในอกโดย
ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ

ยิ่งใกล้ประตูบานคั่นเคยมากเท่าไร ก้อนเนื้อในอกก็ยิ่งชกกระหน่ำ
ถึงอย่างนั้นเสียงหัวใจเต้นแรงก็ไม่อาจกลบเสียงครวญครางที่ลอดออกมา
จากหลังประตูที่เธอเคยเข้าออกออกใน เด็กสาวอยากวิงหนีความจริง แต่

สัญญาตัญญวนกลับสั่งให้เธอเปิดประตูบานนั้นเข้าไป ชัดขวางเรื่องชั่วช้าเลว
ทรามที่เกิดขึ้นอย่างไม่อาจยอมรับ

เด็กสาวออกแรงเขย่าลูกบิด แต่ประตูที่ล็อกจากข้างในไม่ยอมเปิด
ออก ความอดสูที่ทำให้หวั่นไหวไหม้ไหม้แปรเปลี่ยนเป็นความหึงหวงแผดเผา
หัวใจ กำปั้นเหล็กทุบประตู เธอตะโกนร้องเรียกก็แล้ว แต่ไม่มีใครเปิด

“คุณรุฑ์! เปิดประตู คุณรุฑ์!”

นี่ใช้ไหมที่ใครเขาพูดกัน นึกถึงคำตักเตือนคุณครูที่ลอยมาเข้าหู เด็กสาว
ก็ยังเจ็บช้ำเกินกว่าจะทำใจยอมรับความจริง

‘ถือว่าเป็นคนโปรดเข้าหน่อย ทำเป็นเซิด’

‘มันก็แค่เด็กเสียละว่า ยังไม่รู้ตัวว่าตัวเองไม่ใช่คนแรกและไม่มีวัน
เป็นคนสุดท้าย’

‘อันนี้มันโลกสวย ไม่รู้แสบหรือโง่จริง’

ไม่...เธอไม่มีวันยอมเป็นอย่างที่คนพวกนั้นเหยียดหยัน ที่ผ่านมาเธอทน
เสียงหัวเราะเยาะได้ เพราะไม่คิดว่ามันเป็นความจริง แต่บัดนี้เสียงหัวเราะ
กลับดังก้องในโสตประสาทอีกครั้ง เธอทนรับไม่ได้อีกต่อไป

เด็กสาวรู้จักห้องหับต่างๆ บนชั้นสองของบ้านเป็นอย่างดี เชนั่นเอง
ที่เป็นคนชักนำให้รู้จักโลกส่วนตัวของเขา เธอเปิดประตูห้องหนังสือที่อยู่
ติดกับห้องนอนใหญ่ สถานที่นี่เองที่เป็นจุดเริ่มต้นความรักผลิบานในหัวใจ
สาวน้อย

‘เข้ามาสิ รออยู่เชียว’ เสียงทุ้มกังวานเอ่ยอนุญาตให้เด็กสาวในชุด
นักเรียนมัธยมต้นก้าวเข้าไป

เขาคือเจ้านายของแม่ คือผู้มีพระคุณที่ให้โอกาสทางการศึกษา เขา
คือด้านตรงข้ามของผู้เฉยชา ไร้ความรักและเมตตาต่อเธอ ส่วนแม่ก็เห็น
แก่ความสุขส่วนตัวเป็นสำคัญ แม่จึงพาเธอมาฝากฝังให้อยู่ในการอุปการะ
ของชายหนุ่มตั้งแต่เธออายุเก้าขวบ นับแต่นั้นทุกๆ ภาคเรียนเธอก็จำเป็น

ต้องเข้ามารายงานผลการเรียนกับเขาเสมอมา

จากเด็กไม่ประสาที่แม่ต้องพามาพบผู้ใหญ่ ไม่กล้าสบตาเขาเท่าไรนัก
ตอนนี้เธอโตพอที่จะเดินทางไปไหนมาไหนด้วยตัวเอง พุดคุยและยิ้มให้เขา
อย่างเปิดเผยจริงใจ

‘คุณรุ้งจะออกไปที่ร้านหรือคะ’

แม้รู้อย่างวันเกินกว่าที่สถานบันเท็งซึ่งแม่ตนทำงานเป็นพนักงาน
แคชเชียร์จะเปิดบริการ แต่ก็ขอให้ได้ถามออกไปกลบเกลื่อนความเขินอาย
เพราะคิดเข้าข้างตัวเองไปว่าเขาเฝ้ารอที่จะเจอเธอโดยเฉพาะ

ชายหนุ่มรูปงามหน้าตาดี มาดภูมิฐานอย่างคนวัยสี่สิบที่เป็นเจ้าของ
กิจการหลากหลาย มีลูกน้องนับร้อยคน ไม่ตอบคำถามเด็กสาว เขาเพียงยิ้ม
มุมปาก ตบเบาๆ แก้อั้ววมตัวเดียวกัน

‘มานั่งนี่สิ’

เธอทำตามอย่างเชื่อฟัง ส่งใบรายงานผลการเรียนให้ผู้มีพระคุณ ครั้น
เขากวาดตาดูแล้วเงยหน้าสบตาเธออย่างพึงพอใจ หัวใจเธอก็พองโตด้วย
ความภาคภูมิใจ

‘เด็กดี’ เขาเอ่ยพลางเกี้ยวปลายนิ้วพันเล่นกับริบบิ้นผูกผมสีขาว
‘เกรดสี่ทุกวิชาแบบนี้ เหมื่อนนี้อะไรได้อะไร’

‘หนูแล้วแต่คุณรุ้งจะเมตตาอะ’

คำตอบนั้นแผ่วเบาจนแทบกลืนหายไปในลำคอ รอยยิ้มสดใสเจือปน
ด้วยความรู้สึกหวั่นไหวจากความใกล้ชิด

เธออายุสิบสาม เริ่มรู้จักห้วงอารมณ์บางอย่างที่ปั่นป่วนในช่องท้อง
มาพักหนึ่งแล้ว และทุกคราวที่อยู่ใกล้ชายผู้นี้ ถูกจับจ้องด้วยสายตามเข้ม
หรือบังเอิญส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายแต่ละต้องสัมผัส ความปั่นป่วนที่ว่า
ก็ซัดสาดมาถึงหัวใจให้วูบไหว วาบหวมทุกคราวไป

เด็กสาวเสียดายเล็กน้อยที่เขาลูกจากไป ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่ความ
เคารพนับถือที่เธอมีต่อผู้ปกครองของตนพัฒนามาเป็นความปลาบปลื้ม

ชื่นชม อาจเพราะชายหนุ่มมอบความมั่นคง เติมความอบอุ่นที่ขาดหายไป แก่เธอ เขากลายเป็นศูนย์กลางโลกทั้งใบในสายตาเธอมากขึ้นทุกที ยามเธอมีปัญหาหรือขาดเหลือสิ่งใด แม้มักผลักภาระมาที่เขา เขาไม่เคยปฏิเสธ ไม่เคยแสดงออกเหมือนเด็กก้อย่างเธอเป็นภาระนำรำคาญ นานวันเธอก็รัก และบูชาเขาหมดหัวใจ

รุทธ์เดินกลับมาพร้อมถุงกระดาษ ข้างในบรรจุครีมบำรุงผิว นานา ชนิดสำหรับผิวแต่ละส่วน เด็กสาวตาโตทันทีที่เห็นยี่ห้อซึ่งมีจำหน่ายแต่ในห้างสรรพสินค้าหรูใจกลางเมือง

‘เอานี้ไปก่อน ถ้าสอบปลายภาคเมื่อไรจะพาไปญี่ปุ่น’

‘จริงเหรอคะ!’ เธอย้อนถามเสียงหลง

‘ฉันเคยพูดแล้วคำหรือไง’

‘ไม่ค่ะ ไม่ หนูจะตั้งใจอ่านหนังสือสอบเลยค่ะ’ เด็กสาวละล้าละลัก ประกาศความตั้งใจ แล้วกระพุ่มมือไหว้แทบอกอีกฝ่าย ‘หนูขอบคุณคุณรุทธ์ สำหรับของขวัญด้วยค่ะ’

ครั้นเธอซ้อนตาขึ้นสบตาคมกล้าอย่างพลั้งเผลอ ก้อนเนื้อในอกก็ลั่น ไหวรุนแรงต่อประกายลึกล้ำในดวงตาคู่คม ไม่ทันที่เธอจะหลบตา มือหนักก็เขยคางเธอไว้ ใบหน้าเขาอยู่ใกล้จนสัมผัสได้ถึงกลิ่นหอมไหม้ของบุหรืวอล กลิ่นกาแฟจากลมหายใจ

ชายหนุ่มไม่ได้ทำอะไรมากกว่ากวาดตามองหัวดวงหน้าเด็กสาว แล้ว คลี่ยิ้มจางๆ ก่อนปล่อยเธอเป็นอิสระ

ทว่าไม่ใช่หลังจากนั้น สถานะผู้ปกครองและเด็กในปกครองของหนุ่มสาวเปลี่ยนไปในอีกรูปแบบ เมื่อทั้งสองไปญี่ปุ่นด้วยกัน เด็กสาวอายุสิบสาม ตกเป็นของชายหนุ่มวัยยี่สิบสี่ด้วยความยินยอมพร้อมใจ ด้วยใจรัก ด้วยบูชา

ห้องฟ้ายามค่ำคืนพลันสว่างวาบ เสียงฟ้าผ่าดังสติเด็กสาวกลับมาสู่
ปัจจุบัน โลกที่เคยเป็นสlishมพusยงามถูกสาดทับด้วยความสกปรกโสมม
เมื่อเปิดประตูห้องหนังสือที่เชื่อมต่อกับห้องนอนเข้าไปพบเด็กหญิงวัย
แรกรุ่งในสภาพเปลือยเปล่านอนเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่บนเตียง

เธอรู้จักเด็กนั้น เด็กคนนั้นคือลูกสาวของแม่บ้านที่พ่นวาจาเหยียด
หยามเธอลับหลัง และที่เธอรับไม่ได้...เด็กคนนั้นอายุเพียงสิบสามปี!

เสียงกรี๊ดร้องดังขึ้นพร้อมกัน คนหนึ่งระบายความเจ็บปวดเสียใจ
ขณะที่อีกคนส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกตกใจจากการถูกกระชากผม
ลงมาจากเตียง

“อีเลว! มึงแย่งผัวกู มึงแย่งผัวกู!”

เธอตบใบหน้าและศีรษะผู้ที่เปลี่ยงพล้ำอยู่ได้ร่างอย่างไม่ยั้งมือ แต่
เหมือนเหวี่ยงมือตบตีอากาศ ร่างผอมบางถูกกระชากออกมาโดยคนที่มืพละ
กำลังมากกว่า เด็กสาวถูกเหวี่ยงล้มลงกับพื้น เธอเงยหน้าสบตาชายหนุ่มใน
ชุดคลุมอาบน้ำด้วยหัวใจราวราน

“คุณทำอย่างนี้กับหนูได้ไง” เธอกรีดเสียงถามเหมือนสัตว์บาดเจ็บ “อีนี้
มันอายุสิบสาม คุณนอนกับมันได้ไง”

“ฉันก็นอนกับเธอตอนอายุเท่านี้ ออกไปซะ!” เขาตวาด ไร้ซึ่งความ
เมตตาในแวตาอีกต่อไป

“ไม่ หนูไม่ไป หนูเป็นเมียคุณนะ!”

“ลองดีกับฉันซะใหม่”

เขากระชากผมเธอขึ้นมา บีบบังคับให้เธอต้องลุกขึ้นและก้าวขาตาม
ก่อนเหวี่ยงเธอกระแทกชั้นหนังสือในห้องที่เธอเข้ามา ตามด้วยตัวตวัดฝ่ามือ
ลงบนแก้มเด็กสาวที่บังอาจทำตัวก้าวร้าวล้ำเส้น

หากก่อนหน้านี้หัวใจดวงน้อยเจ็บปวดรวดร้าว บัดนี้มันก็แตกสลาย
ด้วยน้ำมือผู้ที่เธอมอบหัวใจให้

“คุณไม่รักหนู”

เพราะอย่างนี้ใช้ไหมเขาถึงส่งเธอเข้าเรียนโรงเรียนประจำตั้งแต่ชั้นมัธยมปลาย เมื่อเธอมาหาหรือมารายงานผลการเรียน เขาก็ไม่ได้ให้ความสนใจดังที่ผ่านมา

“อย่าโง่งไปหน่อยเลย”

“แล้วคุณนอนกับหนูทำไม”

เด็กสาวคล้ายได้รับคำตอบเมื่อแว่วเสียงสะอื้นของเด็กหญิงอีกคน ดวงตาแดงก่ำเบิกโพลง เธออ้าปากไล่ตะครุบลมหายใจของตนเอง แต่ก็เหมือนใจจะขาดอยู่ตรงนั้น

“ถ้ารับไม่ได้ก็ไปซะ!”

ไร้ซึ่งเมตตา ไม่เหลือแล้วความรักบริสุทธิ์ดังงามที่เธอบูชายิ่ง เขาทุบทำลายโลกของเธอ พรากวัยสาวของเธอไปอย่างไม่ไยดี

ทันทีที่ชายหนุ่มหันหลัง เธอก็วิ่งไปคว้ามืดตัดกระดาษนโต๊ะทำงาน หัวใจของเด็กสาวถูกทำร้ายสาหัส ส่งผลต่อความยับยั้งชั่งใจ เมื่อเธอเจ็บปวดเจียนตาย ใครหน้าไหนก็อย่าหวังจะหัวเราะเยาะเธอได้อีก

“กรี๊ดดด!”

โลหิตแดงฉานไหลออกมาจากหน้าท้องเด็กหญิง มีดมันเงาตกลงบนพื้น พร้อมกับเสียงตวาดลั่นที่กึกก้องกัมปนาทไม่ต่างจากเสียงฟ้าคำราม

“ระยำ!”

นาที่นั้นเด็กสาวรู้ว่าเธออยู่ที่นี่ไม่ได้อีกต่อไป เธอต้องหนีให้ไกลอิทธิพลของชายผู้นี้ แม้ไร้ที่ไปก็ตาม

๑

การจราจรตอนเที่ยงตรงของกรุงเทพมหานครไม่ได้บรรเทาเบาบางลงสักเท่าใด แยกไปกว่านั้นปลายฝนยังติดแห้งกอยู่บนรถแท็กซี่ที่คนขับมีอาการเมาค้าง ช่างพูดช่างถาม แล้วยังมักหันมามองเธอ

“จะไปทำอะไรที่มูลนิธินั่นนะ ถูกข่มขืนมาอะ”

“หนูทำงานที่นั่น น้า”

“อ้อ เป็นเจ้าหน้าที่หรอ”

“ใช่ค่ะ นี่หนูก็เพิ่งเรียกรถน้ำจากหน้ากระทรวงพัฒนาฯ ไง มูลนิธิเราคอยทำหน้าที่ประสานหน่วยงานราชการและด้านกฎหมาย” หญิงสาวตั้งใจพูดจาใหญ่โตเข้าไว้ หวังให้คนขับระมัดระวังคำพูดและกิริยามากกว่านี้

ถึงอย่างนั้นปลายฝนก็ไม่ได้ไปปด เธอเพิ่งเข้าทำงานเป็นเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ประจำมูลนิธิกัญญามิตรไม่ถึงปี ได้มีส่วนช่วยเหลือผู้หญิงและเด็กที่ถูกทำร้ายทางร่างกายและจิตใจหลายคน

“แล้วปกติมีคนถูกข่มขืนมาให้ช่วยเหลือเยอะไหม”

“เราไม่ได้ดูแลแค่นั้น ส่วนมากเป็นปัญหาในครอบครัวมากกว่า”

“อ้าว อย่างนี้ก็ยุ่งเรื่องชาวบ้านนะสิ” แก้วว่า น้ำเสียงกล่าวหา

“การทำร้ายร่างกายในครอบครัวเป็นความผิดทางกฎหมายค่ะ เวลา
ผิวเมือตีกันแล้วตำรวจมาห้าม นึกคิดว่าไงล่ะ”

“ก็เลือกไง” คนขับวัยกลางคนตอบกลับหัวเราะ

ปลายฝนอยากกริตร้องระบายความหงุดหงิด แต่ก็ทำได้เพียงเบือน
หน้าหนีไปกลอกตาอย่างอึดหนะระอาใจ

ถ้าไม่ติดว่าเธอเรียกรถผ่านแอปพลิเคชันที่ไวใจได้ เธอคงลงจากรถ
ไปแล้ว หญิงสาวพยายามข่มใจอดทน เธอกดโทรศัพท์หาพี่ไมพร แต่รุ่นพี่
ที่เธอทำงานด้วยไม่ได้รับสาย เมื่อคนขับหาเรื่องชวนคุยขึ้นมาอีก เธอจึง
แสร้งเปิดเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือตนเอง ทำให้รับสายเหมือนว่ามีคนโทร.
เข้ามา

วิธีนั้นได้ผล ชายวัยกลางคนหันมามองก่อนหันกลับไป ปลายฝน
ยอมเป็นคนบ้าพูดคนเดียวไปตลอดครึ่งค่อนทาง ดีกว่าจะเป็นบ้าไปจริงๆ
เพราะคุยกับคนตรรกะพังพินาศและไร้มารยาทต่อไป

หลังลงจากรถแท็กซี่ที่นำมูลนิธิที่มีรั้วรอบขอบชิด ปลายฝนก็ถอน
หายใจเฮือกใหญ่ เธอยิ้มน้อยๆ ให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหญิงที่ถือ
ซามก้วยเตี้ยมาจากรถจักรยานยนต์ ก่อนเดินเข้าไปภายในอาณาบริเวณ
ร่มรื่น ต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขาให้ร่มเงาแก่สนามหญ้าเขียวขจี ตัดกับ
อาคารสามชั้นสีชมพูอ่อนที่เป็นที่ทำการของมูลนิธิเพื่อสิทธิเด็กและสตรี

เจ้าหน้าที่สาวในเสื้อโปโลสีชมพูกับกระโปรงทรงสอบสีดำ ความยาว
ระดับเข่า ตัวเดียวกับกระโปรงนักศึกษาที่เธอเคยสวมใส่ ก้าวขึ้นบันไดชั้น
เตี้ยหน้าอาคาร ปลายฝนกำลังเดินไปทางปีกซ้ายฝั่งสำนักงาน ทว่าทางตา
เหลือบเห็นผู้ชายร่างสูงเดินตรงไปทางโรงอาหารอีกฝั่งหนึ่งเสียก่อน ครั้น
นึกได้ว่าเมื่อกี้เจ้าหน้าที่ด้านหน้าไปซื้อก้วยเตี้ย อาจเปิดช่องให้คนนอก
สบโอกาสเข้ามา เธอรีบเดินตามไปทันที

“เข้ามาได้ไง”

มือที่กำลังจะกดตู้น้ำดื่มפלןชะงัก เขาหันไปมองต้นทางของเสียง
ขมวดคิ้วมองหญิงสาวหน้าตาหมดจด รูปร่างผอมบาง และสูงเพียงไหล่ตน
ถ้าเธอไม่ได้แต่งหน้าอ่อนๆ และสวมเสื้อเช่นเจ้าหน้าที่คนอื่น เขาคงคิดว่า
เธอเป็นเด็กสาวที่มาพึ่งพิงมูลนิธิแห่งนี้

“ที่นี่ห้ามคนนอกเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาต ไม่ทราบว่าจะติดต่ออะไรคะ”

“เธอ...”

ยัง...ยังจะมามองหน้าเธออีก ไม่รู้เมื่อเช้าเธอก้าวขาผิดข้างออกจาก
บ้านหรือไร ถึงต้องเจอผู้ชายน่าหงุดหงิดถึงสองคน

“อ้าว ฝน กลับมาแล้วเธอ”

เสียงทักของชไมพรที่ตั้งขึ้นเบื้องหลังเป็นดังเสียงสวรรค์ ครั้นเพื่อน
ร่วมงานรุ่นพี่มาปรากฏตัวข้างๆ ปลายฝนก็เชื่อว่าทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย
ไม่ว่าปัญหาใดก็คลี่คลายเมื่อมีชไมพร

“เมื่อกี้พี่เพิ่งเห็นว่าฝนโทร. หา”

“ใช่ค่ะพี่ ฝนเจอแท็กซี่บ้าง บอๆ เลยกะหาเพื่อนคุย แต่พอพี่ใหม่
ไม่ได้รับสาย ฝนเลยแกล้งคุยคนเดียว”

คนหนุ่มที่ได้ยินบทสนทนาหลุดเสียงหัวเราะขึ้นจมูก ปลายฝนหัน
ขวับไปตวัดตามอง ก่อนชไมพรจะทำให้เธอประหลาดใจด้วยการพูดจากับ
เด็กหนุ่มราวรู้จักมักคุ้นเป็นอย่างดี

“พี่คุยกับแม่ของไม้แล้วนะ แต่แม่เขายืนยันว่าอยากกลับบ้านมากกว่า
อยู่ที่นี่ ทางมูลนิธิก็คงขัดขวางไม่ได้”

สีหน้าที่ติดจะยียวนกวนอารมณ์สลดลงจนหม่นหมอง ปลายฝน
พิจารณาชายแปลกหน้าตรงหน้าอีกครั้ง เมื่อมองผ่านรูปร่างภายนอกที่
ค่อนข้างสูง ใบหน้าของเขายังคงเค้าความอ่อนเยาว์เสมือนเพิ่งผ่านพ้นวัย
เด็กมาไม่นาน

ใช่...เธอมองเห็นมันผ่านสีหน้าแวตาเปิดเผย บอกอารมณ์ความรู้สึก

ของเจ้าตัว เธอดูออกทันทีว่าเขากำลังผิ ดหวังรุนแรง

“แล้วถ้าเกิดเรื่องอีกล่ะชะ” เด็กหนุ่มถามเสียงเครียด

“ไม่ติดต่อมูลนิธิได้เสมอ จำไว้ อย่าทำอะไรที่กระทบอนาคตตัวเองนะ”

“ผมไม่เข้าใจแม่เลย” เขาสายตึระระ สีน้ ำหงุดหงิดเกมผิ ดหวัง

“แม่ของไม่ไม่ใช่ผู้หญิงคนเดียวที่หว่า ดกลัวที่จะก้าวออกมาจากความสั มพันธ์ ตอนนี ้เขาอาจจะยังรู้สึกไม่ม่ ั่นใจ เป็นหน้าที่ของเราทุกคนที่นี ้จะพิสูจน์ให้แม่ของไม่เห็นว่าแกเลือกได้ และเป็นทางเลือกที่ถูกต้องปลอดภัย”

มาวินพยักหน้าจ ำนน ปลายฝนเห็นว่าชั ไม้พรและอีกฝ่ายคงมีเรื่องต้อ งพูดคุยกั นอีก เธอจึงสบตารู ้นพี่เป็นเชิงขอตัว

หญิงสาวเดินกลับไปยังฝั งสำนักงาน ขณะเดินผ่านห้องรับรองชั้นล่างก็อดหันไปมองกระจกชุ ้นไม่ได้ แม่ไม่เห็ นใคร เธอก็เชื่อว่าแม่ของเด็กหนุ่มคงอยู่ ในห้องนั้น

กว่านักจิตวิทยาสาวจะกลับมาที่สำนักงานก็ เป็นเวลาบ่ายแก่ ชั ไม้พรเป็นสาวอายุเลขสามที่อุทิศชีวิตและอนาคตความก้าวหน้าเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น อี กทั้งยังเป็นหนึ่งในเจ้าหน้าที่กลุ่มแรกๆ ที่ทำงานที่นั ้ตั้งแต่คุ ณหญิงแสงสุดา ก่อตั้งมูลนิธิ

“กินข้าวกันหมดแล้วเห รอ” ชั ไม้พรถามเพื่อนร่วมงานในสำนักงาน

“จนจะบ่ายสองแล้ว ไม่รอเก รหรือ” เจ้าหน้าที่คนหนึ่งตอบ แต่ยังไม่น้ำ ใจบอกกล่าว “แบ่งไข่เค็มไว้กินกับน้ำ ฝรั่งลงเรือให้แกกับฝนอยู่ แล้วก็มีน้ำ ำแ กสั มด้วย”

“มีแต่น้ำ ำแ กใช่เปล่า” ชั ไม้พรเ้าแล้วหันไปถามกั งชวนรุ่นน้อง “ฝนก็ยังไม่ได ้กินเห รอ ไปกินด้วยกัน”

ปลายฝนลุกจากโต๊ะทำงาน เดินตามสาวผมชอย สั นผู้คล่องแคล่ว ทะมัดทะแมงไปยังโรงอาหาร เป็นประจำที่เจ้าหน้าที่แต่ละคนมักซื้อ กั บข้าว

ติดมือมาคนละอย่างเพื่อกินด้วยกัน จะได้ไม่ต้องฝ่าเปลวแดดออกไปหา
มือเที่ยงกินข้างนอก

สองสาวล่ำเลียงกับข้าวที่เหลือสองสามอย่างออกมาจากตู้ นั่งกินที่
โต๊ะปิกนิกใต้ถุนอาคาร เดือนสองเดือนมานี้ไม่มีงานมากนัก เด็กสาวที่มา
ฟังฟังมูลนิธิตนสุดท้ายเพิ่งย้ายกลับไปอยู่กับครอบครัว บรรยายภาคจึง
เรียบเหงาไปอีกแบบ

ไม่ใช่สิ ปลายฝนนึกได้ว่ามีเคสใหม่ หลังสายตาชำเลืองเห็นตุ๊กตน้ำ
ที่ตั้งอยู่มุมตึก

“เคสเมื่อกลางวันเกี่ยวกับอะไรหรือคะพี่ใหม่”

“อ้อ การทำร้ายร่างกายภายในครัวเรือนอย่างเคย” ซิโมพรตอบพลาง
ถอนหายใจ “มาวิน...เด็กหนุ่มคนนั้นละ เป็นคนพาแม่ของเขามาขอความ
ช่วยเหลือจากเรา”

ปลายฝนอึ้งไปเล็กน้อย ไม่คาดคิดว่าจากคนที่เธอเกือบเข้าใจผิด
ว่าบุกรุกเข้ามา กลับเป็นคนพาแม่ของเขามาที่นี่ และที่แตกต่างไปจาก
ประสบการณ์ที่เธอเคยพบเจอ...คือเขาเป็นผู้ชาย

“ผู้กระทำการเป็นใครคะ”

“ทายสิ”

“พ่อเลี้ยง?”

“พ่อแท้ๆ นี่แหละ” ซิโมพรเฉลย “เท่าที่ฟังเหมือนคนพ่อจะติดสุรา
เรื้อรัง ทุกครั้งที่เมา้มักจะทำร้ายร่างกายคนในบ้าน รวมถึงเวลาที่ไม่มีเงินซื้อ
เหล้าด้วย”

ปลายฝนหลุบตาซ่อนความสลดใจ ก่อนจะเกิดแรงฮึดขึ้นมา

“เมื่อไรผู้หญิงจะกล้าเดินออกมาจากชีวิตคนพรรคนั้นนะพี่”

“มันก็พูดยากแหละฝน ยิ่งคนรุ่นก่อนเขาโตมาในสังคมชายเป็นใหญ่
ยากจะปรับเปลี่ยนความคิดเขาหรือทำให้เขากลับมาหยุดแค่เพียงได้พบ
เจอหรือพูดคุยกันครั้งเดียว”

ปลายฝนพยักหน้ารับฟัง แล้วถามไถ่เรื่องกระบวนการที่ผู้เกี่ยวข้องวางไว้ เพื่อที่เธอจะได้รู้แนวทางการทำงาน สัมผัสประสบการณ์ในสายงานนี้

“ไม่อยากให้พ่อแม่หย่าร้างกัน พี่ก็เห็นด้วย แต่แม่เขาไม่ต้องการให้ถึงขั้นฟ้องหย่า เขาจะลองหาทางพูดคุยกับสามีก่อน”

คนฟังมีสีหน้าบูเลี่ยนๆ ซ้ำไม่พรเห็นดังนั้นก็รู้ว่าพวกตนมีความคิดตรงกัน ยากที่เรื่องจะจบลงง่ายดายเช่นนั้น แต่พวกเธอก็ไม่มีสิทธิ์ก้าวผ่านการตัดสินใจของเหยื่อ

“มันจะเป็นการส่งเนื้อเข้าปากเสือหรือเปล่าคะ”

“ตอนนี้เราคงทำได้แค่นี้ แต่พี่บอกไม่ได้แล้วว่าถ้าเกิดความรุนแรงอีกให้ติดต่อหาเราทันที แล้วอาทิตย์หน้าพี่ก็จะแวะไปเยี่ยมเยียนที่บ้าน”

พูดถึงเด็กหนุ่มคนนั้น นี่ก็เป็นอีกเรื่องที่ปลายฝนตั้งใจ

“พี่ไหมเคยเจอเคสแบบนี้บ่อยไหมคะ ที่ผู้ชายเป็นฝ่ายติดต่อมูลนิธิ”

“เคยมีเคสเด็กชายที่กระทำผิดขอคำปรึกษาเพื่อแก้ไขผลการกระทำของตัวเอง” นักจิตวิทยาสาวตอบพร้อมยิ้มน้อยๆ “แต่ถ้าติดต่อเข้ามาโดยตรงเพื่อขอความช่วยเหลือแทนแม่อย่างที่ไม่ทำ นี่เป็นครั้งแรก”

นั่นสินะ ปลายฝนก็คิดว่าน่าชื่นชมทีเดียวที่ผู้ชายเป็นฝ่ายติดต่อขอความช่วยเหลือ แทนที่จะยึดถือศักดิ์ศรีหรือยึดติดกับกรอบความคิดล้าสมัยเรื่องภาพลักษณ์ความเป็นชาย เพราะเหนือสิ่งอื่นใด คนทุกคนล้วนมีสิทธิ์เข้าถึงความมั่นคงปลอดภัยด้วยกัน

หมู่บ้านจัดสรรเล็กๆ ที่ประกอบด้วยทาวน์เฮาส์ยี่สิบหลังคาเรือนคือสถานที่ที่มิวินเติบโต ทว่าเขาแทบไม่มีความทรงจำที่ดีเกี่ยวกับบ้าน ถ้ามันเคยมีก็คงเก่าเก็บอยู่ในซอกหลืบความทรงจำ เด็กหนุ่มรู้แต่ว่าบ้านคืออนรกดีๆ นี่เอง

“อ้าว ไปไหนกันมา แกไม่ได้ไปเรียนอะไรอะไร” ชายวัยกลางคนที่นั่งดื่มสุราอยู่ที่โต๊ะหินหน้าบ้านเอ่ยกับลูกเมียที่กลับมา

มาลัยหลบตาสามี ขณะที่มาวินเดินหนีเข้าบ้านโดยไม่ตอบคำถาม พ่อบังเกิดเกล้า

“เฮ้ย! มึงเป็นทึบไร” ชายขี้เมาตวาดลั่น ไม่วายตะคอกใส่ภรรยา “อีมาลัย มึงหัดสอนลูกมึงบ้างนะ ภูถามดีๆ อารมณ์ดีอยู่แท้ๆ วอนตื่นแล้วมึง”

เด็กหนุ่มไม่ได้ยินว่าแม่ตอบว่าอะไร เขาเปิดประตูเข้าห้องนอนเสียก่อน แล้วถีบเก้าอี้คอมพิวเตอร์ระบายอารมณ์

มาวินจำไม่ได้ว่าพ่อเคยดีต่อเขาอย่างไรบ้าง การถามดีๆ หรือพูดดีๆ ที่อีกฝ่ายยกมาอ้างไม่อาจทำให้เขาซาบซึ้ง เพราะรู้ว่าท้ายที่สุดแล้วพ่อก็จะเปลี่ยนเป็นปีศาจร้ายอาละวาดเช่นทุกครั้งที่ไม่ได้ตั้งใจ

พ่อเคยกอดเขาในวงเหล้าตอนที่เมากรึ่มๆ แต่แล้วในคืนเดียวกันพ่อก็เตะเขา ตบตีแม่ เมื่อแม่ปฏิเสธว่าไม่มีเงินให้พ่อไปซื้อเหล้าอีก พ่อเคยให้เงินเขาไปโรงเรียน แต่เมื่อไรที่พ่อไม่มีเงิน พ่อจะทวงบุญคุณ ขโมยเงินเก็บของเขาไปจนหมด ทุกเรื่องดีมักตามมาด้วยเหตุการณ์เลวร้ายยิ่งกว่า นานวันมาวินก็ชินชา ไม่เหลือความรู้สึกดีๆ ให้พ่ออีกต่อไป

แต่ไม่ใช่กับแม่ที่หลอกตัวเองว่าทุกอย่างจะดีขึ้น แค่เพียงประนีประนอมและอยู่ให้เป็น

“พ่อเขาถามดีๆ ไม่ไม่น่าเดินหนีอย่างนั้น” มาลัยตามมาพูดกับลูกชายในห้องนอน

“ไม่ปิดเทอมมาอาทิตย์นึง ไม่ต้องตอบมันทุกวันเหอะแม่” เด็กหนุ่มย้อนด้วยอารมณ์คุกรุ่น

“วันนี้แม่ก็ไปกับไม้แล้วไง ไม้จะเอายังไงกับแม่อีก”

“ไม้ทำเพื่อแม่นะ!” เขาสวนกลับ

“ไม่จริง ถ้าไม้ทำเพื่อแม่จริงก็อย่าสร้างปัญหากับพ่อ แม่ขอแค่นี้”

มาวินจ้องมองแม่อย่างผิดหวัง เขาพยายามใจเย็น ให้เวลาแม่ได้ตัดสินใจอย่างที่นักจิตวิทยาประจำมูลนิธิแนะนำ แต่ดูเหมือนแม่ไม่ได้พิจารณาความหวังดีของเขาเลยด้วยซ้ำ แม่ยังคิดและตัดสินใจเหมือนเดิม

คือการที่เขาและแม่ต้องเป็นฝ่ายอดทน

“แปลว่าแม่ไม่คิดจะเลิกกับพ่อเธอ”

“คิด” มาลัยหลบตาลูก

ทว่ามาวินคาดคั้น “แล้วเมื่อไร แม่จะคุยกับมันเมื่อไร”

“มีไร” เสียงอ้อแอ้ดังขึ้นพร้อมกับที่ประตูถูกผลักเข้ามา “มีมีไรจะคุยกับกูอะ ไอ่ไม๊”

ชายวัยกลางคนผมเผ้ายุ่งเหยิง สวมกางเกงขาสั้นตัวเดียว ก้าวเข้ามาในห้องลูกชาย เด็กหนุ่มขบกรามแน่น เขาปรายตามองแม่อย่างเจ็บใจ ก่อนจะถูกฝ่ามือหนาผลักศีรษะเต็มแรง

“กูถามไม่ได้ยินรึไง! มีมีจะลองตีกับกูไหม!”

หมัดลุนๆ เสยเข้าโหนกแก้ม เด็กหนุ่มไม่ทันตั้งตัวถึงกับเซไปชนขอบเตียงเสียหลักทรุดนั่ง คนแม่ได้ทีถีบยอดอกลูกชายซ้ำ

“ไอ้हां! มีมีโตมาป่านนี้เพราะใคร อย่ามาทำอวดดีกับกู” ผู้เป็นพ่อชี้หน้าด่าทอ

“ผมโตมาเพราะแม่! ไม่ใช่เพราะพ่อ!” มาวินเหลืออด

“แต่กูทำให้มีมีเกิดมา!” ชายชี้เมาเงื้อมมือ

“ก็เอาดี! ถ้าพ่อทำอะไรผม ผมสู้แน่!” เขาเงยหน้าท้าทาย “เป็นพ่อแล้วไฉน! คิดว่ามีมีมิตินคนเดียวหรือไง”

เด็กหนุ่มลุกขึ้นยืน คนเป็นแม่ต้องรีบเข้ามาขวางระหว่างพ่อกับลูก ก่อนถูกสามีจิกผมและเหวี่ยงให้หันมาเผชิญหน้าลูกชาย

“มีมีดูไว้ มีมีเลี้ยงลูกยังไงให้มันโตมาเป็นไอ้ลูกทรพี มีมีสอนมันยังงีอะ!”

ชายชี้เมาตวัดฝ่ามือบนใบหน้าภรรยาแล้วผลักร่างเล็กออกไปพ้นทาง ครั้นมาวินทำท่าจะตามไปเอาเรื่องพ่อบังเกิดเกล้า มาลัยก็ผวาคว่ำแขนลูกไว้ทันท่วงที

“ไม่ แม่ขอ แม่ขอ...” เธอเอ่ยเสียงสะท้อน น้ำตาอาบใบหน้า

ดวงตาวาวโรจน์ของเด็กหนุ่มแดงเรื่อและมีน้ำตาคลอหน่วยเช่นกัน เขาไม่มีวันเข้าใจว่าทำไมแม่ถึงต้องปกป้องและอดทนอยู่กับผู้ชายที่ทำร้ายตนเองและลูกได้ลง

“ไม่บอกแล้วว่าไม่อยากอยู่ที่นี้ แม่กลับมาให้มันตบตีอีกทำไม”

ไม่มีคำตอบนอกจากเสียงสะอื้นให้ ทว่ามารินไม่อาจโอบกอดปลอบประโลมแม่ได้ตั้งวันวาน เพราะหัวใจเขาก็แตกสลายด้วยความผิดหวังเช่นกัน

“ถ้าแม่เชื่อไม้ เราก็ไม่ต้องเจอเรื่องแบบนี้”

“ไม่เป็นเด็ก ไม้ก็คิดอะไรง่าย ๆ” มาลัยตัดพ้อ “ถ้าไปจากที่นี่เราจะไปอยู่ที่ไหน ทำอะไร ไม้คิดบ้างไหม แล้วถ้าพอรู้ว่าเราหนีไป เขาก็ต้องตามรังควานญาติพี่น้องของแม่”

“ไม่ถึงพามาไปมูลนิธิฯ เขาต้องช่วยเราได้”

“เขาเป็นคนอื่น ใครจะช่วยเราได้ตลอด ใครจะมาเดือดร้อนกับเรา”

มารินไม่อยากเชื่อว่าความพยายามในวันนี้จะมีจุดจบเหมือนเดิม เขาผิดหวังจนต้องหันหน้าเข้าหาผนัง ยกแขนก่ายหน้าผากไม่ให้ใครเห็นน้ำตา

เด็กหนุ่มเบี่ยงกายหนีมือแม่ เขาไม่ต้องการการปลอบโยน โดยเฉพาะจากคนที่พร่ำสอนให้เขาอดทนมาทั้งชีวิต

“แม่ขอโทษ” มาลัยเอ่ยพร้อมกับถอนสะอื้น “ถ้าไม้ไม่อยากอยู่ที่นี้ ไม้ไปอยู่กับป้าไหมล่ะลูก”

“แม่เลิกขอโทษแล้วก็เลิกคิดแทนคนอื่นซะที” เขาหันมาต่อว่า แหวตารวดราว “ไม้ไปแน่ถ้าไม่มีแม่ แต่ถ้าแม่ยังอยู่ที่นี้ ไม้จะปล่อยให้มันทำร้ายแม่ได้ไง ถ้าแม่รักไม้จริง แม่ก็ต้องเลิกปกป้องมัน เลิกบอกให้ไม้ยอมมันซะที”

มาลัยอับจนถ้อยคำ ได้แต่ปล่อยให้น้ำตาพร้งพรูระบายความอึดอัด และกดดันที่ต้องเผชิญจากทั้งพ่อและลูก

ใครไม่มาเป็นเธอไม่มีวันเข้าใจ เธอเติบโตมาอย่างยากลำบากเพราะ

ขาดพ่อผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว กระทั่งแม่มีสามีใหม่ช่วยกันหาเช้ากินค่ำ ความเป็นอยู่ของทุกคนในบ้านจึงดีขึ้น การที่เธอทนอยู่กินกับสามีก็เช่นกัน แม้เขาจะอาละวาดตบตีเธอกับลูก แต่ก็ยังจำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยกัน ไม่ว่าไปจ่ายตลาดหรือขับรถไปออกร้านขายของตามตลาดนัด ถ้าขาดเสาหลักของครอบครัว เธอก็ไม่รู้จะทำงานทั้งหมดได้อย่างไร

มาวินยังต้องเรียนหนังสือ ไม่มีวันเข้าใจชีวิตที่ต้องอดทนและดิ้นรนอย่างแท้จริง แต่ลูกกลับบีบบังคับให้เธอต้องเลือก राวกับชีวิตคนเรามีทางเลือกอย่างไรอย่างนั้น

๒

ใช้แต่เพียงรับเรื่องร้องเรียน มูลนิธิกฎหมายมิตรยังคอยติดตาม
ทุกๆ ปัญหาที่ได้รับการแก้ไขและยังไม่ได้แก้ไข เป็นหน้าที่รับผิดชอบ
โดยตรงของนักสังคมสงเคราะห์ประจำมูลนิธิเช่นปลายฝน

แต่เพราะเจ้าหน้าที่เลือดใหม่ไฟแรงไม่ได้ร่วมพูดคุยและรับฟังปัญหา
ของสองแม่ลูกแต่แรก การออกเยี่ยมเยียนคราวนี้จึงมีชไมพรมาเป็นเพื่อน
สองสาวไม่ต้องมองหาบ้านซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางให้ลำบาก เพราะ
ตำแหน่งที่อยู่ถูกบันทึกเก็บไว้ตั้งแต่วันที่รับเรื่องขอความช่วยเหลือ หากเกิด
เหตุฉุกเฉิน เจ้าหน้าที่จากมูลนิธิจะได้มาถึงโดยเร็วที่สุด

รถยนต์คันเล็กจอดหน้าประตูรั้วบ้านที่ปิดสนิท สองสาวสบตากัน
ด้วยไม่แน่ใจว่ามาเสียเที่ยวหรือไม่ หลังจากไม่มีใครรับสายพวกเธอก่อน
หน้านี้ แล้วบัดนี้ก็ครบหนึ่งสัปดาห์พอดีนับแต่วันที่สองแม่ลูกเข้าไปที่มูลนิธิ

“ไหนๆ ก็มาแล้ว ลงไปดูหน่อยแล้วกัน” ชไมพรตัดสินใจ

ปลายฝนเปิดประตูลงจากรถเช่นกัน เธอสอดสายสายตาผ่านซี่รั้ว
ขึ้นสนิมเข้าไปในบ้าน ขณะที่เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่กอดกิ้ง

“หรือพวกเขาจะออกไปทำงานกันคะ”

“นั่นสิ เห็นว่าค้าขายตามตลาดนัด” ชไมพรเปรย “พีไม่น่าตัดสินใจมาโดยไม่ได้นัด”

นักจิตวิทยาสาวไม่ได้บอกไปว่าเธอสังหรณ์ใจประหลาด ไม่สิ ต้องเรียกว่ารู้สึกได้ถึงสัญญาณอันตรายบางอย่างจากสตรีวัยกลางคนที่ได้พูดคุย แต่ก็ไม่มีหลักฐานยืนยัน อีกทั้งมาลียังไม่ค่อยเต็มใจให้ความร่วมมือ

“ฝนเห็นหน้าปากซอยมีร้านขายของชำ เราแวะไปซื้อน้ำก่อนดีไหมคะ”

คำพูดเสนอความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่คนใหม่สร้างรอยยิ้มพึงใจให้แก่ชไมพร เพราะนอกจากปลายฝนจะรู้จักสังเกตสภาพแวดล้อมในสังคมที่ไปเยี่ยมเยือน หญิงสาวยังให้ความสำคัญเรื่องการผูกสัมพันธ์กับผู้คนในพื้นที่

ทว่าหญิงสาวทั้งสองไม่ทันกลับขึ้นรถ เสียงกุกกักจากภายในบ้านก็ดึงความสนใจไว้เสียก่อน สองสาวสบตากันอย่างโล่งใจเมื่อเห็นเด็กหนุ่มเดินออกมา

“พีใหม่” มาวินเอ่ยอย่างคาดไม่ถึงก่อนปรายตามองผู้ที่มาด้วยอีกคน

“นึกว่าไม่มีใครอยู่ซะแล้ว พีไทร. หาพีมาลย์กับไม้ แต่ไม่มีคนรับสายเลยลองแวะมาหาสักหน่อย”

แม้ชไมพรจะพูดจาอย่างเป็นกันเอง แต่ครั้งนี้คนฟังกลับมีสีหน้าไม่ยินดียินร้าย

“เราขอเข้าไปได้หรือเปล่า” ปลายฝนเอ่ยขึ้นบ้าง

มาวินเปิดประตูรั้วให้แขกที่ไม่คาดคิดเข้ามาในบ้าน แล้วเดินไปนั่งบนม้านั่งซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่จอดรถหน้าบ้าน ขวดสุราเปล่ายังคงวางอยู่บนโต๊ะให้เขาเบือนหน้าหนีอย่างนึกเชิง

“ผมไม่คิดว่าพีจะมา พีมาเสียเที่ยวเปล่าๆ แม่เขาไม่ยอมหย่ากับพ่อหรอก” เขาเอ่ยเสียงขึ้น

“พีไม่ได้มาเพราะเหตุผลนั้น พีมาดูว่าไม้กับแม่เป็นไงบ้าง มีอะไร

อยากพูดคุยกับเราไหม”

“ไม่มีหรอกค่ะ ผมก็ทำได้แค่ทนอยู่ไปแบบนี้ จนกว่าจะถึงวันที่หมดความอดทน”

ปลายฝนสังเกตเห็นแผลแตกเล็กๆ บนโหนกแก้มเด็กหนุ่มแล้วยิ่งสะท้อนใจ ด้วยแน่ใจว่าปัญหาความรุนแรงในครอบครัวยังคงดำเนินต่อไป

“พอรู้หรือเปล่าว่าไม่กับแม่ยังมีพวกเรา”

มาวินเหลือบมองผู้ที่เรียกชื่อเขาอย่างสนิทสนม ทั้งที่วันนั้นหญิงสาวไม่ได้ได้อยู่ร่วมรับฟังปัญหาที่มูลนิธิ แล้วยังวางท่ากล่าวหาเหมือนเขาเป็นผู้บุกรุก

“อ้อ พี่ชื่อฝน เป็นนักสังคมสงเคราะห์ประจำมูลนิธิ” ปลายฝนแนะนำตัวพลางยิ้มน้อยๆ

เด็กหนุ่มเสทลสายตาที่จับจ้องแผลบนแก้มตนอย่างอดสู สัมเพชตนเอง ก่อนคันเสียงตอบอย่างโกรธเคืองไซ้คอชะตา

“ไม่รู้ค่ะ แม่ไม่ให้บอก แม่กลัวมันจะยิ่งทำร้ายเรา”

คำตอบที่ได้ยินไม่เกิการคาดการณ์ของไซ้พร แม้เธอจะให้ความมั่นใจแก่ว่ามูลนิธิสามารถช่วยเหลือนางจากความรุนแรงในครัวเรือนได้ แต่อีกฝ่ายกลับรับฟังอย่างเหม่อลอย ราวคำพูดเกลี้ยกล่อมไม่อาจฝ่ากำแพงปิดกั้นความคิด

“ไม่ละ ไม่เชื่อใจพวกเราไหมว่าเราจะพาไม่กับแม่ผ่านเรื่องนี้ไปได้” ไซ้พรถามยังทำที่

“พี่จะทำไม ในเมื่อแม่ไม่ยอมทำอะไรสักอย่าง”

“ถ้าเขาทำร้ายร่างกายไม่กับแม่อีก ไม่ต้องพาแม่เก็บตัวในห้องที่ปลอดภัยแล้วติดต่อหาพี่หรือฝนทันที ตกลงไหม”

“การทำร้ายร่างกายเป็นความผิดตามกฎหมาย ต่อให้เป็นเรื่องในครอบครัวก็เถอะ” ปลายฝนเสริม “พวกพี่จะประสานตำรวจอีกแรง ไม่ให้เพิกเฉยต่อคดีแบบนี้”

มาวินมองหญิงสาวสองคนสลับกัน พร้อมกันนั้นก็คล้ายจะมองเห็นแสงสว่างปลายอุโมงค์จากถ้อยคำให้ความมั่นใจและทางออกที่ทั้งสองชี้ให้เห็น

เด็กหนุ่มเผยยิ้มเล็กน้อยในรอบหลายวัน ครั้นจิตใจปลอดโปร่งขึ้นก็มีแก้มแดงน่าใจ

“ผมลืมหาน้ำให้พี่สองคน”

คล้ายหลังผู้ที่ลุกไปอย่างกระตือรือร้น ชไมพรและปลายฝนก็ยิ้มน้อยๆ ให้แก่กัน

“ถ้าพี่เป็นพ่อแม่ คงภูมิใจนะที่มีลูกอย่างนี้”

“แต่คนส่วนใหญ่ยังคิดว่าการนำไฟในบ้านไปบอกคนอื่นเป็นการทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่เน่สิคะ”

“เราเปลี่ยนความคิดคนทุกคนในสังคมไม่ได้หรอก พี่คิดแค่ว่าแต่ละคนที่เราให้ความช่วยเหลือ เท่ากับเปลี่ยนอนาคตคนคนหนึ่งหรือครบครวนหนึ่ง แค่นั้นพี่ก็พอใจแล้ว”

นับแต่รู้จักและทำงานกับมูลนิธิกัญญามิตร ปลายฝนก็เชื่อเช่นนั้นหมดใจ

หลังการมาเยี่ยมเยียนของเจ้าหน้าที่มูลนิธิ มาวินก็บังเกิดความหวังอีกครั้ง ไม่รู้สึกมีดমনโดดเดี่ยวจนเกินไป

เขาหาโอกาสบอกแม่ที่กลับจากการค้าขาย ขณะช่วยเตรียมวัตถุดิบสำหรับค้าขายวันถัดไปอยู่หลังบ้าน ทว่าปฏิกิริยาของแม่ก็ทำให้เขาปวดใจ

“ไม่ไม่น่าให้พวกเขาเข้ามา ถ้าคนแถวนี้เห็นแล้วเอาไปบอกพ่อก็จะเป็นเรื่องใหญ่อีก”

“ช่างมันสิ ถ้ามันทำร้ายไม่กับแม่อีก คราวนี้ไม่ว่าจะทำอย่างพี่ใหม่แนะนำจริงๆ”

“ไม่อยากรู้ให้แม่บ้าตายจริงๆ พี่ใหม่ แค่นี้เรายังมีปัญหาไม่พอหรือไง”

เสียงกริ่งดังขับทสนทนาของแม่ลูก มาลัยเบิกตาโพล่งแสดงความตื่นตระหนกระคนหวาดกลัว แต่ครั้นเห็นว่าผู้ที่ยืนอยู่นอกรั้วไม่ใช่เจ้าหน้าที่ดังที่ตนหวาดระแวง หญิงวัยกลางคนก็เปิดประตูออกไป

ตอนที่แม่อ่อนวอนขอผัดผ่อนค่าเช่าบ้านนั้นเอง ชายซีเมาถึงเดินออกมาจากห้องน้ำ ค้นหาเงินเก็บในขวดโหลเพื่อนำไปซื้อเหล้าต่อหน้าต่อตาลูกชาย

“มองหน้ากุหลาบสิ้นตื่นหรือ”

“ตื่นมันอยู่บนหน้าพ่อไหมล่ะ”

“ไอ้เหี้ยม!”

ณรงค์ขำว้างขวดโหลแตกกระจายกับพื้น เสียงอีกทีก็ครีโครมเรียกให้มาลัยรีบกลับเข้ามาในบ้าน พร้อมกับเข้าขวางไม่ให้พ่อลูกต่อเยติกัน

“ไม๊ หยุด แม่บอกให้หยุด!”

เด็กหนุ่มลูกแม้อยู่สุดแรงไม่ให้ทำร้ายพ่อบังเกิดเกล้า เปิดโอกาสให้ผู้เป็นพ่อทุบตีหนักมือกว่าครั้งไหนๆ

“พี่...ฉันขอ อย่าทำลูกเลยนะ ฉันไหวล่ะ”

“มึงไม่ต้องมาไหว้กู! มึงเลี้ยงยังงี้ให้มันทำร้ายกูซะ อีมาลัย!”

ชายวัยกลางคนตัวดำมือสไล้ใบหน้ากรรยา ก่อนมองกราดไปยังสองแม่ลูกราวกับจะฆ่าแกง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจกวาดเก็บเงินที่หล่นเกลื่อนพื้น แล้วออกจากบ้านไปแทน

“เอาเงินแม่กูคืนมา!” มาวินตะโกนไล่หลัง ทว่าไม่อาจตามไปยื้อแย่ง เพราะถูกแม่จู้จี้รั้งไว้ทั้งตัว

“ช่างมันเถอะไม๊ ช่างมันเถอะ!”

“ช่างมันได้ไงแม่ นั่นมันเงินเก็บแม่ ค่าเช่าบ้าน ค่าเทอมไม๊ก็ยังไม่ได้จ่าย มันจะถูกลงคนเดียวได้ไง”

มาลัยส่ายศีรษะอย่างจนปัญญา คนหนึ่งจะเอาอย่างนั้น อีกคนจะตื้อตึงอย่างนี้ นางเหนื่อยเหลือเกินแล้วกับการเป็นคนกลางที่ต้องประนีประนอม

ยอมลงให้ทั้งพ่อทั้งลูกมาตลอด

“ไม่ว่าอะไร บอกพี่ไหม คอยดู ไม่เอาฉันเข้าคุก” มาวินประกาศอย่างเคืองแค้น

“เอาเลย ไม่อยากทำอะไรทำเลย” ผู้เป็นแม่ทำทนายประชิดชีวิต “ทั้งลูกทั้งพ่อไม่มีใครเห็นหัวฉันสักคน ฉันก็ไม่รู้จะทนได้ถึงเมื่อไร ต้องรอให้ฉันตายต่อหน้าต่อตาใช้ไหม จะได้พอใจทั้งสองคน”

“แล้วทำไมแม่ต้องตาย มันต่างหากที่ผิด”

“ไม่มีใครเห็นแก่ฉันอยู่แล้วนี่ ดีแต่สร้างปัญหากันนัก”

“โอ้เว้ย! ไม่ทำเพื่อแม่ แม่เอาไม่ไปเปรียบกับคนที่ดีแต่ล้างผลาญทำร้ายเราได้ไง”

มาวินเหวี่ยงกำปั้นทุบผนัง เจ็บรากับหัวใจจะฉีกขาดเสียให้ได้ เมื่อแม่กล่าวโทษเขาเหมือนเป็นต้นเหตุปัญหาทั้งหมดฝ่ายเดียว

“แม่ไม่น่าไปมูลนิธิฉันกับแม่เลย ไม่น่าเลย...”

น้ำตาลูกผู้ชายรินไหล เขาสบตาแดงก่ำของแม่อย่างเจ็บช้ำน้ำใจที่สุดในชีวิต ปวดร้าวจนสูญเสียศรัทธาต่อความดี ความถูกต้อง เจ็บปวดจนไม่อยากเป็นผู้เป็นคน

เด็กหนุ่มหนีขึ้นไปเก็บตัวในห้อง อาละวาดทำลายข้าวของไม่ต่างจากที่เห็นพ่อกระทำ

มาวินไม่ได้พยายามติดต่อกับพ่อหรือสาวรุ่นพี่อีกคนแม้ว่าอยากทำแค่ไหน เขาออกจากบ้านแต่เช้าก่อนที่จะมีใครตื่น เดินเตร่สวนกับรถจักรยานยนต์และรถราของผู้ที่ตื่นเข้าไปทำงาน ออกไปยังป้ายรถประจำทางติดถนนใหญ่

เขาอนไม่หลับทั้งคืน คิดหาทางออกให้แก่ชีวิตตนเองอย่างไร้ที่คิด ไม่ออก เพราะทางออกเดียวที่คิดได้ถูกแม่ปัดตกไม่ไยดี ท้ายที่สุดจึงเลือกเดินหนี แม้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งก็ยังมี

มาวินนึกถึงเพื่อนร่วมชั้นเรียน เขาอยากให้ช่วงเวลาเปิดภาคเรียนมาถึง อย่างน้อยก็จะได้พบปะเพื่อนฝูง มีชีวิตอย่างวัยรุ่นทั่วไป แต่ปิดเทอมแบบนี้ไม่เพียงแต่เขาจะไม่มีเงินพอไปเที่ยว กินข้าว ทำกิจกรรมกับเพื่อน มาวินไม่ได้เรียนพิเศษอย่างเพื่อนคนอื่นเสียด้วยซ้ำ ถ้าพ่อไม่เห็นแก่ตัวอย่างร้าย และถ้าแม่เห็นแก่เขาบ้าง อนาคตของเขาคงไม่มีดমনเช่นนี้

มาวินตัดสินใจขึ้นรถประจำทางสายหนึ่ง เขาไม่รู้หรอกว่ามันจะพาไปยังจุดหมายปลายทางใด แค่ได้หนีห่างจากบ้านที่เป็นดั่งนรกชั่วครึ่งชั่วคราวก็ยิ่งดี

เด็กหนุ่มที่ขึ้นรถจากต้นสายได้ที่นั่งเกือบสุดแถวหลัง เขายกหน้าต่างที่มีคราบฝุ่นเกรอะขี้จนสุด ฟังศีรษะกับกรอบหน้าต่าง เหม่อมองการจราจรามเข้าอย่างเลื่อนลอย

บนทางเท้าเต็มไปด้วยชีวิตหลากหลาย ทั้งคนเร่ร่อนอาศัยหลับนอนอยู่หน้าตึกแถวร้านรวงที่ยังไม่เปิดกิจการ พ่อค้าแม่ขายที่ออกมาตั้งร้านค้าริมทางหากินแต่เช้า และคนทุกเพศทุกวัย ตั้งแต่หนุ่มสาวจนวัยกลางคนที่ตื่นไปทำงาน แล้วที่ป้ายรถประจำทางหนึ่งนั่นเอง มาวินสังเกตเห็นหญิงสาวในเสื้อโปโลสีชมพูกำลังขึ้นรถประจำทางคันที่เขาโดยสาร ก้อนเนื้อในอกเด็กหนุ่มโลดแรงขึ้นอย่างไร้สาเหตุ เขาจดจ้านักลั้งคมสังเคราะห์สาวที่ไว้ผมม้าแสกข้าง รวบหางม้า ใบหน้าอ่อนเยาว์เสมือนเป็นเพื่อนร่วมรุ่นกับตนได้ทันที

มาวินลั้งเลระหว่งการแสวงเเมนเฉย มองไม่เห็นอีกฝ่าย กับการแสดงออกว่าจดจำเจ้าหล่อนได้ เขาคิดว่าวิธีแรกคงอึดอัดน้อยกว่า แต่ก็สายไปเมื่อหญิงสาวที่เพิ่งขึ้นรถประจำทางหันมาสบตาเขาเข้าระหว่งเดินทางที่นั่งปลายฝนฉีกยิ้มด้วยสีหน้าประหลาดใจ เดินตรงมาหาเขาอย่างไม่ลังเล

“บังเอิญจังเลยนะ” เธอทักทายพร้อมกับนั่งลงบนเก้าอี้ว่างข้างเด็กหนุ่ม “จำพี่ได้ไหม พี่ฝน...ที่เคยไปที่บ้านกับพี่ไหม”

ประโยคที่ให้ความรวบกับเหตุการณ์นั้นผ่านไปนานทั้งที่เพิ่งเกิดขึ้น

เมื่อวานสร้างรอยยิ้มบนมุมปากมาวิน

“จำได้ บังเอิญจริงๆ นั่นแหละ” เขาก็มำ

ไม่เรียกว่าบังเอิญแล้วจะเรียกว่าอะไรได้ เขาหรืออุตุศาสตร์ตัดใจไม่
ดึงเจ้าหน้าที่มูลนิธิมาเกี่ยวข้อง ด้วยละอายและผิดหวังที่แม่ปฏิเสธความ
ช่วยเหลือของพวกเขา แต่ทั้งเมื่อวานและวันนี้บ่งบอกว่าเจ้าหน้าที่ไม่ได้ดูดย
ต่อปัญหาของเขา มิหนำซ้ำยังมีมิตรจิตมิตรใจเข้ามาพูดคุยนอกเหนือเวลา
งาน

“แล้วนี่จะไปไหนแต่เช้า”

“พี่ละ”

“พี่ไปทำงาน”

“อ้อ” มาวินทำเสียงรับรู้ในลำคอก่อนหันมองป้ายรถประจำทางที่ผ่าน
มา “พื่ออยู่แถวนี้หรอ”

“เรายังไม่ได้ตอบคำถามแรกเลย”

แม่หญิงสาวไม่ได้ตอบข้อสงสัย เขาก็จดจำป้ายรถประจำทางซึ่งตรง
กับซอยทางลัดสู่ถนนอีกสายได้แล้ว

“ผมหรอ ผมแค่อยากนั่งรถเล่น”

ปลายฝนพิศมองเสื้อยหน้าด้านข้างของเด็กหนุ่ม เธอแน่ใจว่ารอย
แผลบนโหนกแก้มของเขาบวมซ้ำกว่าเมื่อวาน

“แวะไปที่มูลนิธิกับพี่ไหม” เธอเอ่ยชวนอย่างเข้าใจ ทว่ามาวินส่ายหน้า
น้อยๆ

“ไม่ดีกว่า ผมไม่ยากรบกวนพวกพี่” เขาตอบเสียงขึ้น

“รบกวนอะไรกัน ถ้าไม่มีคนมาหาหรือนึกถึงพวกเราเลยนี่ลี งานของ
พวกเราคงไร้ความหมาย”

เด็กหนุ่มก้มหน้าเล็กน้อย เก็บซ่อนคำพูดและแววตา

“แล้วแต่แม่นะ อยากรแวะไปเมื่อไรก็ได้ พี่คงไม่เข้าใจผิดว่าเป็นผู้
บุกรุกแล้วละ ไม่ต้องห่วง”

วาจาเป็นกันเองเรียกรอยยิ้มจางๆ จากเด็กหนุ่ม ก่อนที่ต่างฝ่ายจะต่างโดยสารรถประจำทางไปเจียบๆ เสมือนเพื่อนร่วมทางคนหนึ่ง

มาวินหันมองออกนอกหน้าต่างอีกครั้ง ไม่รู้เพราะสายลมอบอุ่นปะทะใบหน้าช่วยปลอบประโลมจิตใจร้อนรุ่ม หรือเป็นเพราะได้พูดคุยกับคนที่มอบความห่วงใยให้กันแน่ ไฟที่แผดเผาในอกจึงค่อยๆ มอดลง ความอ่อนเพลียทำให้มาวินตาปรือโดยไม่รู้ตัว รถที่ขับเคลื่อนช้าๆ เท่กล่อมให้เขาคีบคลานสู่ห้วงนิทรา

ครั้นรถเบรก คีระະผู้ที่นั่งล้นหงกก็กระแทกเข้ากับหญิงสาว ปลายฝนสะตุงเล็กน้อย ทว่ามาวินตื่นไม่เต็มตา เขายับไปอิงคีระະกับกรอบหน้าต่าง คนข้างๆ หันมองด้วยความสะท้อนใจ

แม้รู้ว่าไม่ควร หญิงสาวก็ยกโทรศัพท์มือถือถือนำถ่ายภาพรอยฟกช้ำบนใบหน้าเด็กหนุ่ม เพื่อใช้เป็นหลักฐานยามจำเป็นในอนาคต ทว่าขณะที่เธอลดโทรศัพท์ลง รถประจำทางก็ปาดออกจากช่องทางซ้าย คีระະของผู้ที่ผล็อยหลับเอียงมาเอนอิงไหล่เธอ ปลายฝนลืมตัวกลืนหายใจ ก่อนหลุบตามองคนที่ยังคงหลับต่อไม่รู้ตัว

อีกสองป้ายข้างหน้าจะถึงจุดหมายปลายทาง แต่คนที่ซบไหล่เธอหลับสนิททำให้ลังเลว่าควรปลุกเขาหรือไม่ เขาทำใหเธอนึกถึงเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ที่หนีออกจากบ้าน ปลายฝนไคร้รู้ว่ามาวินกำลังคิดทำอะไรอย่างเดียวกันหรือไม่ เขาถึงนั่งรถประจำทางออกมาจากบ้านแต่เช้า แผลบนใบหน้าบอกว่าเขาเพิ่งถูกทำร้าย แต่กลับไม่ติดต่อมูลนิธิเพื่อขอความช่วยเหลืออย่างที่ตกลงกัน เพราะอะไร...

ในที่สุดเธอก็ไม่อาจตัดใจปล่อยเขาเตลิดไปลำพัง เธอยังคงโดยสารบนรถประจำทางทั้งที่เลยจุดหมาย ทั้งที่เขาอาจไม่ต้องการเธอด้วยซ้ำไป มาวินหันกลับไปพินิจคีระະกับหน้าต่างอีกครา จวบจนอุณหภูมิเริ่มสูงขึ้น คนที่หลับสบายก็ขยับตัวลืมตา

“พี่...” เด็กหนุ่มมีสีหน้าประหลาดใจเมื่อหันมาเห็นเพื่อนร่วมทาง แล้ว

หันมองข้างทางที่เปลี่ยนไปเป็นถนนอีกสาย “เลยมูลนิธิแล้วนี่”

“พี่เผลอหลับเลยป้าเนะ”

มาวินหรือตามองคล้ายไม่เชื่อถือ “เหรือ ไม่ใช่เพราะพี่กลัวผมหนีออกจากบ้านใช่ไหม”

“เปล่า” ปลายฝนปฏิเสธพร้อมกับนึกห่มั่นไส้คนที่เกิดหัวไวขึ้นมา “แล้วไม่คิดจะทำอย่างนั้นหรือเปล่านั้น”

“คิด” เขาตอบทันทีวัน หายว่วงงุนหลังได้รับกลับ “แต่ผมทำไม่ได้หรอก ห่วงแม่ ถึงแม่จะไม่เคยห่วงผมก็เถอะ”

หวัอกหญิงสาวปวดหนึบเมื่อสบตาที่ฉายแววววดราว เธอไม่เคยพบหน้าแม่ของเด็กหนุ่มตรงๆ ก็จริง แต่จากที่ได้ยินได้ฟังจากรุ่นพี่ที่ทำงาน ผู้หญิงคนนั้นยังดีกว่าแม่หลายๆ คน นางรักลูก เพียงแต่อาจไม่เข้มแข็งพอที่จะก้าวออกมา

“ถ้าแม่ไม่ห่วงไม้ ก็คงไม่ยอมไปที่มูลนิธิกับไม้แต่แรก”

“แม่อาจหวังว่าผมจะฆ่าพ่อก็ได้”

“พี่รู้ว่าไม้ไม่ทำหรอก ไม้ฉลาดกว่านั้น ดีกว่านั้น มีหรือแม่จะไม่รู้”

มาวินโคลงศีรษะอย่างไม่แน่ใจนัก เพราะยิ่งโตขึ้นพอจะปกป้องตนเองได้ เขาก็ไม่อาจมองอเท้าให้พ่อทำร้ายตนฝ่ายเดียว แล้วไม่ว่าเมื่อไรเขาอาจบันดาลโทสะทำอะไรรุนแรงเกินกว่าการปกป้องตนเอง

“ลองป้าหน้าใหม่ พี่ไม่ต้องรีบไปทำงานเหรือ”

คำถามเบี่ยงเบนความสนใจใช้ได้ผล ปลายฝนมีสีหน้าตกใจเหมือนเพิ่งนึกได้ เธอสะพายกระเป๋าแล้วลุกขึ้นเตรียมลงจากรถประจำทาง โดยมีมาวินซึ่งสวมเสื้อยืดติดกับกางเกงยีนส์ติดลูกตาม

หญิงสาวไม่ได้หักท้วงคนที่เดินข้ามสะพานลอยมาด้วยกัน ดีเสียอีกถ้าเขาเปลี่ยนใจไปที่มูลนิธิกับเธอ ซ้ำไม่พรอาจซักถามและช่วยเหลือได้ดีกว่าเธอ หรือถ้ามาวินเปลี่ยนใจกลับบ้าน เธอก็ต้องการแน่ใจว่าเด็กหนุ่มจะให้โอกาสพวกเธอได้ช่วยแก้ปัญหาอย่างถูกต้องและทันห่วงที

ระหว่างรอรถประจำทาง ปลายฝนจึงตัดสินใจเลี้ยงข้าวอีกฝ่าย หวังว่าเขาจะผ่อนคลายและเปิดใจพูดคุยมากกว่าเดิม

“รถติดแบบนี้รอกี่เสียเวลาเปล่า แวะกินข้าวมันไก่กันเถอะ” เธอ บัญไปไปที่ตึกแถวร้านค้าหลังป้ายรถประจำทาง

“ผมไม่ได้เอาตั้งค์มา” มาวินแก้ตัวเก้อๆ

“ถ้ากินไม่เกินสองจาน พี่เลี้ยงได้”

น้ำใจและความจริงใจที่สัมผัสได้จากหญิงสาวจุดประกายมากกว่า รอยยิ้ม สร้างความประทับใจให้แก่เด็กหนุ่ม เขายอมตามเธอเข้าไปในร้าน ล้างข้าวมันไก่ธรรมดาและไก่ทอดในจานเดียว

“ไว้ผมเลี้ยงพี่คืนนะ”

“ได้เลย” ปลายฝนตอบรับด้วยความเต็มใจ

แม้ไม่รู้ว่เมื่อไร บัดนี้มาวินมีเป้าหมายเล็กๆ ให้มองไปข้างหน้า

“แล้วไม่จะไปไหนต่อ”

“คงกลับบ้าน” เขาบอกเชิงๆ “ไม่รู้จะไปไหน เพื่อนก็ไปเที่ยวหรือไป กวดวิชากัน”

“จริงๆ ทำงานพิเศษก็เป็นทางเลือกที่น่าสนใจนะ ถ้าไม่มียากอยู่ บ้านทั้งวัน แล้วก็ได้ลิ้มเรื่องไม่สบายใจชั่วคราว”

“เออเนอะ ทำไมผมไม่เคยคิดวะพี่”

เขาคิดแต่ว่าจะปกป้องแม่จากคนชั่วร้ายอย่างไร คิดแต่จะหาทางออกจากชีวิตเล็งเค็งนี้ จนไม่เหลือความคิดความสนใจจะทำสิ่งอื่นใด แต่ถ้าเขาเริ่มทำงานพิเศษ มีรายได้เล็กๆ น้อยๆ แม่อาจเชื่อมั่นว่าเขาสามารถ รับผิดชอบดูแลตนเองและแม่ก็เป็นได้

“ไม่เป็นเด็ก ไม่ก็คิดอะไรง่ายๆ ถ้าไปจากที่นี่เราจะไปอยู่ที่ไหน ทำอะไร ไม่คิดบ้างไหม”

ทุกลมหายใจเข้าออกของเด็กหนุ่มมีแต่แม่ ทันที่ที่คิดได้ เขาก็รีบ กินข้าว อยากรีบกลับไปจัดการชีวิตตนเอง

“ไม้อาจจะมีเรื่องให้คิดหลายเรื่อง ถ้าสนใจหรือตั้งใจสงสัยอะไรก็ปรึกษาพี่ได้เสมอ”

รอยยิ้มเต็มปากส่งผลให้คนมองพลอยยิ้มตาม เวลาเขายิ้มอย่างนี้ มาวินค่อยดูเหมือนวัยรุ่นทั่วไปอย่างที่ควรเป็น

ตลอดทางขากลับ เด็กหนุ่มเริ่มค้นหางานพิเศษที่รับพนักงานพาร์ต-ไทม์ เหลืออีกสองสัปดาห์ก่อนเปิดภาคเรียนที่สอง บางที่เขาอาจไม่ต้องนอนอยู่บ้านทั้งวันและหาเงินพอช่วยเหลือจุนเจือแม่กับตนเอง

ครั้นถึงป้ายรถประจำทางหน้าปากซอยมูลนิธิ มาวินก็ล่ำลั่นกลังคมสงเคราะห์สาวด้วยความสนิทสนมมากขึ้น

“ขอบคุณมากนะพี่...สำหรับทุกอย่าง”

ปลายฝนไม่ถึงที่เขาเอ่ยปากเปล่า ไม่ได้ยกมือไหว้อย่างเมื่อวาน แต่กลับสัมผัสได้ถึงความหมายแท้จริงในคำขอบคุณที่เขาเอ่ยออกมา

“แล้วส่งข่าวพี่บ้างนะ เพื่อไปให้เลี้ยงคืน”

เด็กหนุ่มหัวเราะออกมาเป็นครั้งแรก เขาเอี้ยวตัวมองตามหญิงสาวที่ลงจากรถไปจนลับตา ครั้นรถแล่นต่อมาถึงป้ายหน้าซอยหมู่บ้าน ร้างสูงก็กระโดดลงจากบันไดรถด้วยท่าทางมีชีวิตชีวาขึ้น

ระยะทางกว่าแปดร้อยเมตรไม่เป็นปัญหาต่อคนที่เดินเข้าออกซอยเป็นประจำ เขาเปิดประตูรั้วเข้าไปในบ้านที่เงียบสงบราวไร้ผู้คน ทั้งที่เวลาสายเช่นนี้แม่จะวุ่นกับการจัดเตรียมของไปค้าขาย ส่วนพ่อกว่าจะตื่นก็เลยเที่ยงวัน มาวินขึ้นบันไดไปชั้นบน เขาหาเอกสารสำหรับสมัครงานในห้องของตนไม่เจอ เด็กหนุ่มคิดจะถามหาจากแม่ เขาลองแง้มประตูห้องนอนติดกันแผ่วเบา ทว่าภาพที่เห็นก็ทำเอาแทบทรุดทั้งยืน

“แม่!”

มาวินตะโกนลั่น เขาก้าวข้ามพ่อที่สะดุ้งตื่นไปรวบร่างมารดาที่ห้อยลงมาจากราวผ้าม่าน ถึงอย่างนั้นร่างที่เย็นเฉียบของแม่ก็บอกให้รู้ว่าสายเกินไป

“แม่!”

๓

ปลายฝนเพิ่งมาถึงมูลนิธิ ทักทายเพื่อนร่วมงาน ชงกาแฟ และเปิดคอมพิวเตอร์เตรียมพิมพ์เอกสารรายงาน โทรศัพท์มือถือเธอก็ดังขึ้น ชื่อของเด็กหนุ่มที่เพิ่งแยกจากกันราวครึ่งชั่วโมงปรากฏบนหน้าจอ สร้างความแปลกใจแก่เธอ

“ฮัลโลล”

“พี่...แม่ตายแล้ว! แม่ผมตายแล้ว!” เสียงที่แจ่มชัดราวสายลั่นเครื่องและ
ลนลาน

หัวใจหญิงสาวตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม หูแว่วเสียงตะโกนด่าทอจากใคร
อีกคนที่ปลายสาย

“ไม่เรียกรถพยาบาลนะ พี่จะรีบไป” เธอรีบบอกเขา แต่เสียงที่ได้ยินกลับเป็นเสียงมารวินโต้ตอบบุคคลอื่น “ไม่ ฟังพี่นะ อยู่ในห้อง โทร. เรียก
รถพยาบาล พี่จะไปที่บ้านพร้อมตำรวจ ได้ยินหรือเปล่า”

ยิ่งแว่วเสียงสับสนหยาบคาย ปลายฝนก็คิดว่ากระป๋องอย่างเธอไม่ได้อีก
ต่อไป เธอไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ไม่รู้มารวินฟังตนหรือไม่ มีทางเดียวคือต้องไป

ที่เกิดเหตุให้เร็วที่สุด

“เกิดอะไรขึ้น ฝน” เรวดี นักสังคมสงเคราะห์รุ่นพี่ถามหลังได้ยินบทสนทนา

“ไม่ค่ะพี่ ไม่บอกแม่เขาเสียแล้ว”

ผู้ที่รับรู้ข่าวร้ายมีสีหน้าตกตะลึงเช่นกัน “ไป พี่ขับรถให้ ใครก็ได้โทร. บอกไหมที”

สิ้นถ้อยคำให้วุ่น หญิงท้องแก่ก็รีบเร่งออกจากสำนักงานไปพร้อมกับหญิงสาวทันที แต่ก่อนที่สองสาวจะขึ้นรถไปด้วยกัน รถเก๋งกลางเก๋กลางใหม่ของบริษัทเลยวมาจอดพอดี

“ไปไหนกัน”

ครั้นนักจิตวิทยาสาวรู้ต้นสายปลายเหตุ ชไมพรก็อาสาไปที่เกิดเหตุกับปลายฝนแทนคนที่ตั้งครม

“โทร. แจ้งตำรวจกับกู้ภัยไปที่นั่นที เร”

ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วและฉุกฉุนทุก ปลายฝนไม่ได้เล่าเรื่องที่ตนพบเจอมาวินบนรถประจำทางเมื่อเช้านี้ เพราะพยายามติดต่อประสานฝ่ายต่างๆ ตลอดทาง

“ไม่มารับสายค่ะพี่ไหม” เธอรายงานผู้ที่กำลังขับรถ “ตอนโทร. มา ฝนได้ยินเหมือนเขาทะเลาะกับใคร อาจเป็นพ่อ”

“โทร. ถามเรชิวาตำรวจว่าให้แจ้งปัญหาในครอบครัวไปด้วย”

หญิงสาวรีบทำตามคำแนะนำ โชคยังเข้าข้างอยู่บ้างที่พวกเธอเคยมาที่บ้านของเด็กหนุ่มไม่กี่วันก่อน ชไมพรซึ่งพอรู้เส้นทางลัดจึงลัดเลาะมาถึงที่เกิดเหตุในเวลาไม่ถึงยี่สิบนาที

ประตูรั้วหน้าบ้านยังปิดสนิท แต่สิ่งที่บอกความผิดปกติคือบรรดาไทยมุงที่จับกลุ่มพูดคุยด้านนอก ทันทีที่ลงจากรถ เสียงผรุสวาทด่าทอและเสียงทุบทำลายข้าวของก็ดังออกมาจากในบ้าน สองสาวแทรกกายผ่านเพื่อนบ้านเหล่านั้นไปที่ประตูรั้ว ครั้นเห็นว่าไม่ได้ใส่กุญแจจึงเปิดประตูเข้าไป

“หนู อย่าเข้าไปเลย ตารางค์มันอาจมีอาวุธก็ได้” สตรีวัยกลางคนเตือน
 “เราเป็นเจ้าของที่นี่มูลนิธิคะน้ำ แล้วตำรวจก็กำลังมา ถ้าอยากช่วย
 ขอแรงพี่ผู้ชายมากับเราหน่อย”

ปลายฝนไม่รอชาวบ้านที่กำลังสบตากันอย่างขังใจ เธอนำหน้าชไมพร
 เข้าไปในบ้าน แล้วถึงรู้ว่าต้นเสียงกร้าวกังวานดังมาจากชั้นบน

“ตำรวจกับกุ๊ยกำลังมา!” เธอส่งเสียงนำไป “ลงมาข้างล่างเถอะ นาย
 ณรงค์”

เมื่อรู้ว่ามีคนนอกเข้ามาในบ้าน ชายขี้เมาที่สวมเพียงกางเกงขาสั้น
 ตัวเดียวก็รีบลงมา เขาถือขวดปากฉลาม แว่ตาดังลัทธิร้ายที่ไม่ฟังใคร

“พวกมึงเป็นใคร เข้ามาได้ไง”

“เราเป็นตัวแทนมูลนิธิ เราชู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่” ชไมพรตอบ

“มาก็ดีแล้ว ไอ้แม่...ไอ้แม่มันฆ่าแม่มัน ไอ้ลูกทรพี!”

“แล้วตอนนี้อยู่ไหน”

“มันอยู่ในห้อง กูจะเอาเลือดหัวมันออก”

รถจักรยานยนต์ของตำรวจมาจอดหน้าบ้าน ปลายฝนสบตาหุ่นพี่
 ก่อนหลบจากชายขี้เมาชั้นบนได้ไปข้างบน

ประตูบานหนึ่งเปิดอ้า หญิงสาวไม่กล้ามองเข้าไป แต่ตรงไปเคาะ
 ประตูที่ปิดสนิท อุปกรณ์ช่างอย่างค้อนและลิ้มตกอยู่หน้าประตู

“แม่ พี่เอง เปิด...”

ไม้ทันทอยจบประโยค ประตูที่อยู่ในสภาพเสียหายก็เปิดออกพร้อม
 กับร่างสูงของเด็กหนุ่มในเสื้อผ้าชุดเดียวกับเมื่อเช้า เขาสวมกอด ทั้งน้ำหนัก
 ทั้งหมดตามที่เธอ

หัวใจหญิงสาวสั่นสะท้านเมื่อสัมผัสได้ถึงร่างสั่นเทาของมาวิน เธอ
 กอดตอบ ลูบหลังลูบไหล่เขาเป็นการปลุกปลอบและให้ความปลอดภัย

“ตำรวจมาแล้ว กุ๊ยกำลังมา พวกพี่อยู่นี่แล้วแม่”

ชไมพรขึ้นบันไดมาเห็นภาพหนุ่มสาวสวมกอดกัน ไม่รู้ว่าทั้งสองคน

สนิทสนมกันตั้งแต่เมื่อไร หรืออ้อมกอดนั้นอาจเกิดจากความหวาดกลัวและ
สับสนก็เป็นได้

มาวินไม่ยอมไปไหน จวบจนที่มกุฎีรายนำร่างไร้ลมหายใจลงไปยังชั้นล่าง
เขาจึงตามลงบันไดมาพร้อมกับนักสังคมสงเคราะห์

ทันทีที่พ่อลูกเผชิญหน้ากันอีกครั้ง ชายวัยกลางคนที่บอกเล่า
เหตุการณ์กับชาวบ้านก็ทำท่าจะตรงมาเอาเรื่องลูกชาย ชไมพรซึ่งพูดคุยกับ
เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องปรีหม้ายยิ่งเด็กหนุ่มที่พร้อมจะต่อสู้กับพ่อบังเกิดเกล้า
อย่างขาดสติเช่นกัน

“เห็นไหม! ทุกคนดูไว้ว่าไอ้มันสันดานเป็นไง”

“กูไม่ได้ฆ่าแม่! พ่ออย่างมึงต่างหากที่ไม่ควรอยู่!”

“ไอ้เวรตะโล! มึงไม่ใช่ลูกกูอีกต่อไป”

“กูก็ไม่มีพ่ออย่างมึง”

สองสาวพยายามรั้งแขนดึงสติเด็กหนุ่ม แต่ไม่แคล้วที่ชายขี้เมาจะ
เหยียดขาถีบลูกชายเมื่ออีกฝ่ายเดินผ่าน

“จับมันไปเลย! ไอ้เนื้อเหลวที่ทำให้แม่มันตาย เอามันไปตัดสันดาน
หรือตัดคูกหัวโตที่ไหนก็ได้”

“นี่ต่อหน้าตำรวจนะ นายณรงค์” ชไมพรออกโรงเตือน “ฉันขอเตือน
ว่าคุณไม่มีสิทธิ์ทำร้ายร่างกายลูกชาย”

“ทำไมกูจะไม่มีสิทธิ์!”

“เพราะพวกเราเป็นเจ้าหน้าที่มูลนิธิ แล้วพี่มาล้วยกับไมกี้เป็นเหยื่อ
ที่เข้ามาร้องเรียนว่ามีการทำร้ายร่างกายภายในครอบครัวที่มูลนิธิเรา การ
กระทำของคุณจะยิ่งเป็นหลักฐานในการดำเนินคดีภายหลัง”

ชายขี้เมาเบิกตาโพลงอย่างถึงบางอ้อ ก่อนชี้นิ้วกราดมาที่หญิงสาว
สองคน

“อ้อ อีพวกเสี้ยมให้ครอบครัวเขาแตกแยก พวกมึงนี่เองที่ให้ท้าย

“ไผ่ไม่ให้มันแข่งข้อกับกู!”

ปลายฝนไม่เคยโกรธและรังเกียจใครเท่านี้มาก่อน นอกจากจะมองไม่เห็นความผิดของตนเอง คนพรรคนี้ยังดีแต่กล่าวโทษคนอื่น แค่นี้เฉยๆ หนำซ้ำครั้งแรกเธอยังอยากจะเป็นบ๊ายบาย แต่มาวินต้องทนอยู่กับคนแบบนี้มาทั้งชีวิต เธอนับถือความอดทนของเขาจริงๆ

“ที่มัลลียตายก็คงเพราะพวกมึงรวมหัวกันกดดัน ดูไว้ทุกคน! อีพวกขี้เลื่อยนี่ทำครอบครัวยุคอื่นหายนะ!” ณรงค์ประกาศก้องท่ามกลางเสียงซุบซิบนินทาของชาวบ้านที่มุ่งดูเหตุการณ์

“เอาละๆ ไปคุยกันที่โรงพักทั้งหมดนี้” ตำรวจร้อยเวรเอ่ยแทรกขึ้น ยุติความวุ่นวาย

“ดีล่ะผู้หมวด เราจะพาไม่ตามไป”

ชไมพรตะเข้นมาวินพลางพยักหน้าให้เขาไปกับตน ปลายฝนตามทั้งสองไปขึ้นรถ ก่อนติดต่อหาทนายอาสาเพื่อขอคำปรึกษาด้านกฎหมายระหว่างทาง

มาวินรับรู้การกระทำของทุกคนอย่างเลื่อนลอย ความโศกเศร้าจากความสูญเสียยังคงรุมเร้า เขาไม่มีวันเข้าใจว่าทำไมแม่ถึงทอดทิ้งตน ทั้งที่เขาไม่เคยคิดละทิ้งแม่ เขาเพิ่งคิดหาทางออกใหม่ให้ตนเองกับแม่ได้ มีความหวังว่าทุกอย่างจะต้องดีขึ้น แต่แม่กลับหนีจากเขาไป ทิ้งเขาไว้ในโลกโหดร้ายลำพัง

น้ำตาของเด็กหนุ่มไหลลงมาอย่างเงียบงัน

หลังตำรวจสอบปากคำ มาวินจึงได้รับการปล่อยตัว ชายขี้เมาไม่ยวหาเรื่องด่าทอบุตรชายกลางสถานีตำรวจ ถึงอย่างนั้นเจ้าหน้าที่ก็เพียงตักเตือน ลงบันทึกประจำวัน และปล่อยเขากลับไปเช่นกัน เพราะระหว่างที่ยังไม่ได้ผลพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์ ทั้งสองก็เป็นเพียงพยานเช่นเดียวกัน

ชไมพรตัดสินใจพาเด็กหนุ่มไปที่มูลนิธิ เนื่องจากมาวินยังไม่มีคำตอบ

ให้แก่นาคตของตนเอง ปลายฝนเห็นด้วยกับรุ่นพี่อย่างยิ่ง เธอไม่อาจจินตนาการเลยว่าหากปล่อยให้สองพ่อลูกเผชิญหน้ากันในสภาวะอารมณ์เช่นนี้ จะมีเหตุร้ายใดตามมาอีกหรือไม่

ทั้งสามมาถึงมูลนิธิกัญญามิตรตอนบ่ายแก่ๆ ขณะที่พี่ไมพรพูดคุยโทรศัพท์กับทนายอาสา ปลายฝนก็พาเด็กหนุ่มขึ้นไปดูห้องพักชั้นบน ห้องที่มีสี่เตียงเคยมีหญิงสาวและเด็กมาพักพิงชั่วคราวหลายต่อหลายคน ทว่าบัดนี้ไม่มีใครอยู่พอดี

“พี่ไมพรอยากให้ไม้อยู่ที่นี่ก่อน ไม่โอเคไหม”

มารวินพยักหน้า เพื่อนี้เขาก็ทำให้ทุกคนที่นี่โดยเฉพาะพี่ไมพรกับปลายฝนเดือดร้อนมากพอแล้ว

“เดี๋ยวพี่ไมพรมาคุยด้วย พี่จะไปดูของใช้จำเป็นให้”

“ประเมินสภาพจิตใจเธอพี่” เขาย้อนถาม “ผมไม่เป็นไร ผมแค่อยากไปรับแม่”

ประโยคสุดท้ายบอกให้หญิงสาวรู้ว่าเจ้าตัวยอมรับความจริงได้ดีขึ้น เธอคลายใจไปเปละหนึ่ง ลึกลงไปในใจเธอเชื่อว่ามารวินจะผ่านเรื่องร้ายนี้ได้

“ตอนนี้ทางทนายไปติดตามผลที่โรงพยาบาล ยังไงพี่จะบอกพี่ไมพรให้รู้ว่าไม้อยากไปรับแม่”

เขาพยักหน้ารับฟัง เมื่อเด็กหนุ่มไม่มีท่าทีจะเอื่อยอะไรอีก ปลายฝนจึงหันหลังจะเดินออกไป ทว่า...

“ผมกำลังจะไปเอาเอกสารสมัครงาน ผมอุตส่าห์มีความหวังว่าจะแบ่งเบาภาระแม่ได้ และเป็นผู้ใหญ่ในสายตาแม่ แต่แม่ก็มาทิ้งผมไป”

คำพูดนั้นบีบรัดหัวใจคนฟังให้รวดราวตาม รอยยิ้มของเขาก่อนแยกจากกันบนรถประจำทางยังติดตา เสียงหัวเราะหัวอังกวามยังดังสะท้อนในโสตประสาท แต่ไม่กี่ปีกี่ต่อมา ชีวิตของเด็กหนุ่มกลับพลิกผันอย่างน่าเคืองโกรธโศกชะตา

“ไม่ยังทำทุกอย่างนั้นได้...เพื่อตัวของไม่เอง”

ปลายฝนหวังว่าคำแนะนำของเธอจะสัมฤทธิ์ผล อย่าได้มีสิ่งใดมา
หันเหเด็กหนุ่มจากเส้นทางที่ดีเสียก่อน

ผลนิติเวชออกมาตรงตามรูปการณ์ มาลัยเสียชีวิตจากการกระทำ
อัตวินิบาตกรรม แต่ก็ไม่ได้หยุดยั้งคำพูดพล่อยๆ ของชายขี้เมา

ณรงค์มาที่ศาลาตั้งศพในสภาพมึนเมา แล้วชี้หน้าด่ากราตบุตรชาย
ต่อหน้าชาวบ้านที่มาร่วมงาน รวมทั้งแขกเหรื่อศาลาอื่นที่หันมาให้ความสนใจ

“พวกมึงดูนะ ไอ้ลูกทรพีสร้างปัญหาจนแม่มันต้องฆ่าตัวตาย”

“ถ้ามาทำตัวเกะกะระรานก็กลับไปชะนายณรงค์ เมื่อวานตำรวจเตือน
ว่าอะไร ลืมแล้วหรือ” ปลายฝนย้ำเตือนแถมข่มขู่

“อีนี่ก็เหมือนกัน” คนพาลหันมาเอาเรื่องหญิงสาว “มันกับมูลนิธิ
ของมันเที่ยวทำลายครอบครัวชาวบ้าน อีพวกขี้เลือกในครอบครัวนักบุญ ฤย!”

“พ่อต่างหากที่ทำลายครอบครัว” มาวินไม่อาจนิ่งเฉยให้คนด่าๆ ถูก
ว่าร้าย “พ่อทำร้ายแม่นับครั้งไม่ถ้วน ใครๆ ก็รู้ ผมถึงต้องพาแม่ไปขอความ
ช่วยเหลือจากมูลนิธิ”

“แม่ถึงตายไง! ถ้ามึงกับคนพวกนี้ไม่รวมหัวกันกดดัน แม่ถึงจะ
ฆ่าตัวตายไหม ไอ้ควาย!”

“ยังไม่จบอีกอะนะ นายณรงค์”

ถ้อยคำเอือมระอามาจากเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ก้าวขึ้นศาลามาพร้อมกับ
ชไมพร ยุติคำกล่าวหาของชายขี้เมาได้ชะงัด แม้ทางตำรวจจะไม่อาจเอาผิด
อีกฝ่ายย้อนหลังข้อหาทำร้ายร่างกายได้ แต่ก็แฉเวียนมาดูแลความ
เรียบร้อยของงานตามคำร้องขอของมูลนิธิ

ถึงอย่างนั้นวาทะจากล่าวโทะของณรงค์ก็ทิ่มแทงใจมาวิน เด็กหนุ่มเดิน
หนีไปสงบสติอารมณ์ ไม่รู้รอให้ใครตามไป ชไมพรกับปลายฝนได้แต่แลกเปลี่ยนความรู้สึกกันผ่านสายตา

“ห้องหมิ่นประมาทซะดีไหม” สาวผมสั้นเปรยอย่างอ่อนใจ “นี่ถ้าไล่ฟ้องคนอย่างนายณรงค์ เราคงมีคดีเพิ่มขึ้นสองเท่า”

“แต่มันก็น่าฟ้องจริงๆ นะพี่ บันทอนกำลังใจซะมัด” ปลายฝนเอ่ยเสียงอ่อน

“ถ้ารักจะทำงานนี้ ฝนต้องอย่าเก็บคำพูดคนพวกนี้มาใส่ใจ แล้วโฟกัสว่าเรากำลังทำอะไรพอ”

หญิงสาวอยากทำอย่างนั้นเช่นกัน แต่ทั้งคำพูดของณรงค์หรือแม้กระทั่งทัศนคติบิดเบี้ยวของคนขับแท็กซี่ที่ตนเคยพบเจอคงจะไม่รบกวนความคิดเธอเลย ถ้าผลของการพยายามหยิบยื่นความช่วยเหลือให้สองแม่ลูกจะไม่ได้มีจุดจบที่การชิงตัดช่องน้อยหน่ปัญหาของมาลัย

ตลอดสามวันของงานสวดพระอภิธรรมหนีไม่พ้นการก่อกรวนของสามีผู้วายชนม์ ซ้ำไม่พอกับปลายฝนไปร่วมงานทุกคืน แต่ก็ไม้อาจทำอะไรได้ เพราะถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็มีสิทธิ์มาร่วมงานศพภรรยา

เรื่องทำท่าจะยุ่งเหยิงขึ้นเมื่อญาติพี่น้องฝั่งมาลัยก็กล่าวโทษณรงค์ถึงขั้นหวดลงไม้ลงมือกันในคืนสุดท้าย สองสาวตัวแทนมูลนิธิได้แต่สังเกตการณ์อยู่ห่างๆ ยิ่งไถ่ผ่านพนักงานสำคัญก็ยิ่งอดเป็นห่วงอนาคตเด็กหนุ่มต่อจากนี้ไม่ได้

มาวินยังคงอาศัยอยู่ที่มูลนิธิก็จริง เขาถูกพ่อค่อนข้างขอตัวว่าหลบใต้กระโปรงผู้หญิง ขณะที่ครอบครัวฝั่งแม่แม่จะดูรักใคร่เขาดี แต่ต่างก็มีภาระล้นมือ ซ้ำไม่พอคิดจะพูดคุยเรื่องอนาคตกับเจ้าตัวหลังพิธีฌาปนกิจ ทว่าบ่ายวันนั้นมาวินกลับเป็นฝ่ายตามหาเจ้าหน้าที่มูลนิธิทั้งสองเองระหว่างพวกเธอเดินพักผ่อนในวัด

“พี่ไหม พี่ฝน ผมเดินหาตั้งนาน”

“อ้าว ไม้ มีอะไรหรือ” สาวผมซอยถามอย่างเป็นกันเอง

เด็กหนุ่มหายใจเข้าลึกก่อนเอ่ยธุระของตน “ผมตัดสินใจแล้วซะ หลัง

งานแม่ผมจะย้ายไปอยู่บ้านเพื่อน เพราะถ้าไปอยู่กับป้าที่ต่างจังหวัด ผมก็ต้องออกจากโรงเรียน แต่ให้กลับไปอยู่กับพ่อ ไม่มีทาง”

สองสาวที่เคยหารือเรื่องอนาคตเด็กหนุ่มสบตากัน ไม่คิดว่าท้ายที่สุดมาวินจะตัดสินใจเรื่องของตนเอง คิดใคร่ครวญมาแล้ว

“พวกเราไม่คิดจะผลัดใส่ไม้ไปไหน คุณหญิงแสงสุดา...ประธานมูลนิธิท่านก็รู้เรื่องไม่ ท่านยินดีและเต็มใจให้ไม่อยู่ที่มูลนิธิจนกว่าจะพร้อม”

ข้อนั้นมาวินรู้ดี อีกทั้งซาบซึ้งใจยิ่งที่คุณหญิงแสงสุดาเป็นเจ้าภาพงานสวดพระอภิธรรมทุกคืนอีกด้วย

“ผมพร้อมซะพี เท้านี้พวกพี่ก็ติดกับผมจนไม่รู้จะตอบแทนยังไงแล้ว” เขาตอบแน่นหน้า แวดตาขอบคุณ

“ถ้าไม่คิดดีแล้ว พี่ก็เคารพการตัดสินใจ” ชไมพรว่าย้มๆ “ไม่ไม่ต้องตอบแทนอะไรพวกพี่หรอก แค่ว่าทุกคนที่มูลนิธิหวังดีและห่วงใยไม่เสมอ ไม่ว่ายังไงไม่ก็เป็นเหมือนสมาชิกครอบครัวคนหนึ่งของเรา”

ปลายฝนพยับหม่นเย็นเย็นคำพูดนั้น เรียกสายตามาวินให้มองมาที่เขา ยิ้มจางๆ ให้ทั้งสองคน

หนุ่มสาวกลับไปท่าลาอเนกประสงค์หน้าเมรุด้วยกัน ไม่รู้ยังวันไปหรือเพราะณรงค์เพิ่งมีเรื่องวิวาทกับญาติภรรยาเมื่อคืนที่ผ่านมา วันนี้ชายขี้นมาจึงไม่ปรากฏตัวในงานให้ใครหลายคนเอือมระอา สองสาวอุ้มใจเมื่อเห็นญาติพี่น้องและเพื่อนฝูงห้อมล้อมมาวิน บางคนแต่งกายด้วยชุดนักเรียนให้ระลึกได้ว่าแท้จริงเด็กหนุ่มที่เผชิญเรื่องราวยังเยาว์วัยนัก เขายังต้องมีอนาคตอีกไกล

“พี่ไหม่ว่าเราจะพอยุ่คุยกับทางโรงเรียนเรื่องปัญหาของไม่ได้ไหมคะ” ปลายฝนเอ่ยเชิงปรึกษา “ทั้งเรื่องความปลอดภัยในโรงเรียน เพราะนายณรงค์อาจบุกไปก่อเรื่องถึงโรงเรียนลูก แล้วก็เรื่องทุนการศึกษา ไม่เพียงเสียแม่ ซึ่งก่อนหน้านั้นแม่ของเขาเป็นคนหาเลี้ยงครอบครัว”

นักจิตวิทยาสาวถูกคิดตามและเห็นด้วยกับความคิดของรุ่นน้อง

“อืม ลองดูก็ไม่เสียหลายนี่นะ ฝนดูแลเรื่องนี้แล้วกัน”

ผู้ที่ได้รับมอบหมายก็รับอย่างเต็มใจ ความกระตือรือร้นและมุ่งมั่น
ทุ่มเทของเจ้าหน้าที่รุ่นใหม่สร้างความปลอบปลื้มให้แก่ชไมพรเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...เมื่อคนคนนั้นคือปลายฝน

๔

ผ่านไประวมเดือนแล้วหลังจากงานฉมาปนกิจมาลัย มาวินย้ายออกจากมูลนิธิกัญญามิตรเข้าวันถัดมานั่นเอง แล้วจนบัดนี้ก็ไม่ได้กลับมาที่มูลนิธิอีก มีแต่ข้อความส่งข่าวถึงชไมพรเป็นครั้งคราว

ปลายฝนมาที่โรงเรียนซึ่งเด็กหนุ่มกำลังศึกษาเล่าเรียนเป็นครั้งที่สาม ครั้งแรกนั้นเธอมาขอพบครูประจำชั้นตั้งแต่ตอนที่ยังปิดภาคเรียน บอกเล่าปัญหาของมาวิน จนกระทั่งได้นัดพบและหารือกับอาจารย์ใหญ่และผู้เกี่ยวข้องฝ่ายต่างๆ เป็นลำดับต่อมา และวันนี้เธอก็มาเพื่อรับฟังคำตอบจากทางโรงเรียน

“ทางเราคงไม่อาจมอบทุนการศึกษาให้นายมาวินได้ เพราะถ้าทำอย่างนั้นก็จะมีพ่อแม่ผู้ปกครองเด็กนักเรียนอีกหลายคนยื่นขอทุนการศึกษาบ้างหวังว่าคุณจะเข้าใจ” รองผู้อำนวยการเอ่ยกับนักสังคมสงเคราะห์สาว

“ไม่เหมือนกันนี่คะท่าน มาวินมีปัญหารุนแรงภายในครอบครัว เขาเพิ่งเสียแม่ และมีปัญหากับพ่อจนอาจเป็นอันตรายต่อตัวเขาเองได้ถ้ากลับไปอยู่กับครอบครัว”

“จะว่าอย่างนั้นก็เถอะครับ ทางโรงเรียนคงทำได้แค่ให้ความปลอดภัยแก่เขาในรั้วโรงเรียน” หนู่มใหญ่ตอบอย่างเสียมิได้ “อีกอย่างทางผู้บริหารเขาไม่เห็นข่าวที่ว่าในหนังสือ มันก็พูดยากนะคุณ”

ปลายฝนไม่วายผิดหวังกับตรรกะของผู้ที่เป็นถึงฝ่ายบริหาร

“มูลนิธิเราไม่ได้มุ่งเน้นสร้างภาพหนังสือ แต่เราทำจริงค่ะท่าน ท่านจะตรวจสอบประวัติการทำงานของดิฉันหรือมูลนิธิก็ได้”

“ผมทำอะไรไม่ได้หรอก เขาประชุมสรุปกันมาแบบนี้ แต่คุณสบายใจได้ ยิ่งไงนายมาวินก็มีสิทธิ์เรียนจนจบ ม. หกเทอมสุดท้าย แล้วเมื่อไรที่ต้องการวุฒิการศึกษา เขาค่อยมาจ่ายค่าเทอม”

หญิงสาวจุกในอก อับจนถ้อยคำได้ตอบ เธอจำต้องถอยกลับไปตั้งหลักและปรึกษาหารือกับเพื่อนร่วมงานที่มีประสบการณ์มากกว่าว่าจะทำอย่างไรต่อไป อย่างน้อยก็ยังใช้เวลาหลายเดือนกว่าจะสิ้นสุดปีการศึกษา

ปลายฝนเดินมาจากอาคารอำนวยการ เวลานั้นคงตรงกับพักกลางวันพอดี เด็กนักเรียนชั้นมัธยมหลายคนเดินเป็นกลุ่มๆ ให้เห็นทั่วไป บริเวณโดยรอบยามนี้จึงคึกคักแปลกตา ต่างจากสองครั้งก่อนหน้าที่เธอมาตอนปิดภาคเรียน

ขณะที่ปลายฝนกำลังจะเดินผ่านสนามบาสเกตบอลกลับออกไป เธอก็ได้ยินเสียงตะโกนเรียก ตามด้วยเสียงฝีเท้าตึงตังดังขึ้นเบื้องหลัง

“พี่!”

หญิงสาวไม่ได้หันไป ท่ามกลางนักเรียนที่เดินกันขวักไขว่ ใครจะไปคิดว่าเสียงเรียกนั้นหมายถึงตน

“พี่ฝน!”

ร่างบางชะงักกึก ก่อนเจ้าของเสียงตะโกนที่ดึงความสนใจของผู้คนรอบข้างจะวิ่งมาหยุดหน้าเธอ มาวินยิ้มกว้างทั้งที่ยังเคี้ยวลูกชิ้น ผมเผ้าและไบหน้าขึ้นเหวือเป็นมัน

“กะแล้วว่าต้องเป็นพี่ ผมจำเลื้อมูลนิธิได้ พี่มาทำอะไรที่โรงเรียน

“ไม่เห็นบอกผมก่อนเลย”

“มาหาหรือเรื่องทุนการศึกษาให้แม่” เธอตอบตามตรง “วันนี้ยังไม่สำเร็จ แต่พี่จะพยายามใหม่”

เด็กหนุ่มอ้าปากค้างอย่างคาดไม่ถึง ทุกครั้งที่แสงแห่งความดีส่องใจ เขาเป็นต้องเจ็บแปลบลึกๆ ที่แม่สิ้นหวังต่อเพื่อนมนุษย์ ต่อผู้ที่ทำงานเพื่อผู้อื่นอย่างแท้จริง

“ถึงว่าลิ เปิดเทอมวันแรกครูประจำชั้นก็เรียกผมไปถามเรื่องที่บ้าน ผมนึกว่าครูรู้จักเพื่อนซะอีก”

ปลายฝนยืมเงินอื่นๆ เธอไม่อาจพูดอะไรได้มาก คิดย้อนไปแล้วก็เจ็บใจที่ผู้บริหารสถานศึกษากลับไม่เห็นคุณค่าการศึกษาและอนาคตของเด็กคนหนึ่งเท่ากับเงินค่าเทอมเทอมเดียว

“พี่ไม่ต้องห่วงหรอก ครูบอกว่าผมยังมีสิทธิ์สอบเหมือนเพื่อนๆ แล้วถ้าจะเอาวุฒิไปเรียนต่อก็ค่อยมาจ่ายค่าเทอม ผมก็กะว่าจะหางานทำ เก็บเงินมาเอาวุฒิไปเรียนต่อมหา'ลัยเปิดเอา”

หญิงสาวเป็นฝ่ายอิงไปข้าง ความคิดและความเฝือดีของมารินช่างน่าประทับใจ ทำให้คนทำงานอย่างเธอยิ่งภูมิใจที่มีส่วนยื่นมือมาช่วยเหลือเขา

“ช่วงนี้ผมก็ช่วยงานที่บ้านไต่ปีมัน พอมีเงินใช้แต่ละวัน”

“บ้านเพื่อนที่ไม่ไปอยู่นะเธอ เขาทำอะไร”

“เป็นร้านขายแก๊สหุงต้มนะพี่” เขาตอบเบาๆ ท่าทางเกือเล็กน้อย “เลิกเรียนหรือวันหยุดผมช่วยส่งแก๊สแทนคนงานต่างด้าวที่ร้าน”

ปลายฝนจ้องมองเด็กหนุ่มด้วยความชื่นชม ความดีนั้นรอเพื่ออนาคต ไม่มองมือขอตำราโรคชะตาปราณี ทำให้เธอนึกถึงเด็กสาวคนหนึ่งที่เคยรู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดี

“เรามายพยายามด้วยกันนะ ไม่ตั้งใจเรียนและตั้งใจทำงานแบบนี้ พี่ก็จะพยายามหาทุนการศึกษาให้แม่ให้ได้”

ความรู้สึกบางอย่างไหลบ่าโอบล้อมหัวใจเพียงแค่นี้ได้รู้ว่าเขาไม่ได้

พยายามอยู่ลำพัง มาวินยิ้มน้อยๆ อย่างสับสนกับสิ่งที่ผลิบานในอกตน ยามนี้ มันทำให้หัวใจเขาพองฟูขึ้นมา

“แล้วพ่อยังพยายามตามตัวไม่อยู่ไหม”

“ไม่แล้วพี่ แกเคยมาดักरोผมที่ป้ายรถเมล์หน้าโรงเรียนเหมือนกัน แต่ผมไหวตัวหลบทัน ปานนี้คงรู้ว่าเสียเวลาดักरोผมเปล่าๆ เอาเวลาไปกินเหล้าดีกว่า”

เสียงตอบบอกเวลาเข้าเรียนดังชัดบทสนทนา ปลายฝนเหลียวมอง รอบตัวก็เห็นนักเรียนเริ่มแยกย้ายจนบางตา

“ไปเรียนเถอะ มีอะไรก็อย่าลืมนึกถึงพี่หรือพี่ไหมนะ”

“ฮะ จะลืมได้ไง”

มาวินตัดใจเดินจากไป ไม่รู้ทำไมเขาจึงทำใจให้หญิงสาวที่อาจโสดว่า ตนไม่กี่ปีได้ยากเย็นนัก อาจเพราะปลายฝนไม่ได้ให้ความรู้สึกเป็นผู้ใหญ่ เต็มตัวเช่นที่เขารู้สึกบนบอบต่อนักจิตวิทยาประจำมูลนิธิ เธอเป็นเหมือนเพื่อนคุยที่เขาสนิทใจ นับแต่วันที่ยังเอื้อมร่วมทางบนรถประจำทางคันเดียวกัน

ผู้ที่ครุ่นคิดทบทวนถึงกับสะดุ้งออกจากภวังค์เมื่อเพื่อนสนิทที่ดักरो อยู่ไต่บันไดกระโจนมาเกาะไหล่ มาวินสยบพร้อมกับผลึกไหล่อีกฝ่าย เป็นการเอาคืน

“หึ้ย! ตกใจหมด”

“เหม มัวแต่ใจลอยถึงสาวอะไ้” บุรีกระเช้า

“สาวไหน”

“ไม่ต้องมาทำไ้เลยมึง คุยกับพี่เขายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ตั้งนานสองนาน”

“ก็พี่เขาดีกับกู มึงจะให้กูทำหน้าที่บั้งหรือไง”

“เออ ปากแข็งไปเหอะ อย่าให้กูรู้ทีหลังว่ามึงแอบชอบพี่เขาอะ กูจะล้อยันลูกบวช”

มาวินวิ่งไล่เพื่อนไปตามระเบียบทางเดิน กลบเกลื่อนหัวใจที่เต้นผิด

จังหวะเพราะคำพูดของเพื่อนตัวดี

ยิ่งเวลาผ่านไป เรื่องราวของเด็กหนุ่มและแม่ที่ถูกพ่อทำร้ายร่างกายก็ค่อยๆ เลือนหายไปจากความห่วงใยของบรรดาเจ้าหน้าที่มูลนิธิ ทุกคนจดจำมาวินในฐานะเด็กที่รักดี มีหัวใจดี เขาไม่ได้นำปัญหามาปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือที่มูลนิธิอีกเลย ดูเหมือนชีวิตใหม่ของเขาจะค่อยๆ เข้ารูปเข้ารอย

มีเคสใหม่หลายเคสเข้ามาในช่วงเดือนที่ผ่านมา บางวันปลายฝนต้องอยู่ทำงานจนเย็นย่ำ ไม่อาจจะหึ่งคนที่เดือดร้อนไปได้ บางครั้งก็ต้องออกไปติดตามชีวิตความเป็นอยู่ของอดีตเหยื่อที่เคยดูแล แน่หนอนว่าเธอยังขับรถไม่เป็น ทุกครั้งจึงเป็นการติดรถไปกับเพื่อนร่วมงาน และบางทีเธอก็ต้องอยู่โยงที่มูลนิธิในวันหยุดสุดสัปดาห์ ถึงอย่างนั้นเธอก็รักงานนี้และเพื่อนร่วมงานทุกคน

แม้จะเป็นวันหยุด หญิงสาวก็เปิดดูข้อความในโทรศัพท์มือถือเป็นครั้งแรกหลังตื่นนอน ทว่าข้อที่สะดุดตากลับเป็นข้อความจากมาวิน ทั้งที่ตั้งแต่แลกช่องทางติดต่อกัน เขาไม่เคยส่งข้อความหาเธอ

วูบหนึ่งปลายฝนอดคิดไม่ได้ว่าอาจเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นกับเขา เหตุการณ์วันที่เขาโทร. มาบอกข่าวร้ายกับเธอย้อนกลับมาในความทรงจำ แต่เมื่อเปิดเข้าไป หญิงสาวก็โล่งใจราวยกภูเขาออกจากอก

‘ผมไปเจอพี่ได้ไหม ผมเก็บเงินพอเลี้ยงคินพี่ได้แล้ว’

หญิงสาวระบายนลมหายใจออกมาพร้อมรอยยิ้ม เธอกำลังจะพิมพ์ข้อความปฏิเสธว่าไม่เป็นไร เขาควรเก็บเงินไว้ใช้ส่วนตัว แต่ก็ฉุกคิดได้ว่ามาวินไม่ได้ติดต่อเธอหรือขโมยพยานานพอสมควร คงดีหากถือโอกาสนี้สังเกตความเป็นไปในชีวิตของเขา เธอจึงเปลี่ยนใจตอบตกลง

‘ได้สิ บ้ายๆ เป็นไง ที่ป้ายรถเมล์เดิม’

เธอไม่ทันวางโทรศัพท์ ข้อความใหม่ก็แจ้งเตือนเข้ามา

‘โอเคฮะ’

นับวันมารินก็ยิ่งกลับมามีชีวิตชีวาสมวัย เธอดีใจที่หลังจากเขาเผชิญเรื่องราวทั้งหมด ต้องรับมือกับความสูญเสีย จิตวิญญาณแห่งวัยรุ่นยังคงหลงเหลืออยู่ในตัวเขา แสดงออกมาผ่านสายตาแห่งความหวัง ความมุ่งมั่น เพื่อบรรลุเป้าหมายที่ตั้งใจ

ปลายฝนนำตะกร้าผ้าลงไปยังที่ตู้หยอดเหรียญชั้นล่างของอะพาร์ตเมนต์ ก่อนขึ้นมาปิดกวาดห้องเช่าแบบสตูดิโอฆ่าเวลา แล้วจึงลงไปนำเสื้อผ้าที่ซักทำความสะอาดแล้วขึ้นมาตากที่ระเบียงห้อง จากนั้นก็อาบน้ำเตรียมตัวออกไปข้างนอก

หญิงสาวนั่งรถจักรยานยนต์รับจ้างออกมายังป้ายรถประจำทางหน้าปากซอย ทันทีที่ลงจากรถ เธอก็เห็นเด็กหนุ่มยืนรอตนอยู่ก่อนแล้ว เขาสวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นทับเสื้อยืดข้างในกับกางเกงยีน ไม่รู้คิดไปเองหรือไม่ มารินดูตัวใหญ่ขึ้นในสายตาเธอ

“พี่...” เขาคลี่ยิ้ม

“มาถึงนานยัง”

“ไม่นานฮะ”

ไม่นานก็บ้าแล้ว...คนที่มาถึงก่อนเวลาตั้งครึ่งชั่วโมงคิดอย่างขบขันตนเอง

“พี่อยากกินไร” เขาถาม สีสหน้าเข้มขึ้นผิดจากเด็กหนุ่มท่าทางคร่ำเคร่งคนเก่า

“แล้วแต่คนเลี้ยงสิ แต่ห้ามเลี้ยงพี่เกินค่าข้าวมันไก่ละ เดียวพี่ต้องเลี้ยงคืนไม่รู้ด้วย”

“ผมไม่ให้พี่เลี้ยงหรอก พี่ช่วยผมมาเยอะแล้ว” มารินยิ้มน้อยๆ “งั้นข้ามถนนไปฝั่งนั้นนะ จะได้ขึ้นรถเมล์ไปทางห้าง แล้วค่อยคิดว่าจะกินอะไร”

ปลายฝนพยักหน้าพร้อมกับก้าวเดินไปพร้อมกับเด็กหนุ่ม บริเวณนั้นไม่มีสะพานลอยจึงต้องข้ามทางม้าลายเมื่อไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีแดง มารินคอยหันมองหญิงสาวข้างๆ เสมอเพื่อความแน่ใจว่าเธอจะข้ามทันก่อนไฟ

จรรยาเปลี่ยนเป็นลีเขียวอีกครา

หนุ่มสาวขึ้นรถประจำทางมาลงป้ายรถฝั่งตรงข้ามห้างสรรพสินค้า วันหยุดเช่นนี้มีของขายมากมาย อีกทั้งทำเลที่ตั้งใกล้ตลาดสดยังดึงดูดผู้คนให้มาจับจ่ายใช้สอย

“พี่ว่าหาอะไรกินแถวนี้ก็ได้นะ ร้านขนมจีนนั่นก็ดูน่ากิน คนเยอะเขียวว”

มาวินรู้ว่าอีกฝ่ายไม่อยากจะให้เขาสิ้นเปลือง เพราะถ้าข้ามไปฝั่งห้างสรรพสินค้า ของกินของใช้ย่อมราคาสูงกว่า เขาเองก็ไม่ดันทุรังเปลี่ยนใจเธอ เดินตามไปที่ร้านขนมจีนที่ต่อโต๊ะเรียงรายเป็นแถวยาวกินพื้นที่ทางเท้า มีผักสดเต็มได้ไม่อั้น เมื่อแม่ค้าตักน้ำยาที่เลือกราดขนมจีนแล้ว ทั้งสองก็ถือจานมานั่งกินที่โต๊ะไ้ร่มผ้าใบ

“หืม อร่อย” ปลายฝนหลุดปากชมหลังชิมไปคำแรก

“พี่กลัวเปลืองตั้งค์ผมใช้ไหม ถึงเลือกร้านนี้” เด็กหนุ่มเอ่ยอย่างรู้ทัน

“ก็ด้วย” หญิงสาวยอมรับ “แต่มันก็อร่อยจริงๆ ชิมสิ”

มาวินยิ้มน้อยๆ ก่อนตักน้ำยาแกงเขียวหวานชิม ต่อให้อาหารจะรสชาติดีหรือแยแค่ไหน เขาก็ดีใจ หัวใจพองโตแค่สาวรุ่นพี่ผู้นิยมรับน้ำใจออกมากินข้าวกับตน

“เป็นไง”

“แม่ผมทำอร่อยกว่า”

ปลายฝนสะดุ้ง เหลือบตามองแม่ค้าหน้าตาถ่มมึงทิ้ง แล้วกระซิบเตือนคนพูดตรง

“เบาๆ ลี เดียวได้ถูกด่าเบิงหรอก”

“พี่นี่ตลก ที่ตอนเผชิญหน้าพ่อผมไม่เห็นกลัวเลย” เขาหัวเราะขัน

“ไม่เหมือนกันนี่ นั่นมันหน้าที่ แต่มันนอกเหนือจากเรื่องงานพี่ไม่ใช่พวกหาเรื่อง เทียวอยากมีเรื่องกับชาวบ้านหรอกนะ”

มาวินลืมหูลืมตาดูหญิงสาวที่นั่งฝั่งตรงข้าม ถ้อยคำที่พ่อต่อว่า

คำทอหน้ที่การงานของเธอและเจ้าหน้าที่มูลนิธิย้อนกลับเข้ามาในมโนสำนึก
ทว่าเขาเป็นคนหนึ่งที่ไม่คิดอย่างนั้น ผู้ที่ทำงานช่วยเหลือผู้อื่นอย่างจริงจัง
และจริงจังไม่สมควรถูกพุดถึงในทางเสียหาย บันทอนกำลังใจ ไม่เช่นนั้น
ใครจะอยากทำเพื่อผู้อื่น

“พี่เรียนจบอะไรถึงมาทำงานที่นี่” เด็กหนุ่มอยากรู้ขึ้นมา

ปลายฝนชะงักเล็กน้อย ด้วยเคยชินแต่เป็นฝ่ายตั้งคำถามมากกว่าถูก
ถาม

“พี่เรียนคณะมนุษยศาสตร์ สาขาสังคมวิทยา” เธอตอบแล้วถามกลับ
“ไม่ล่ะ อยากเรียนอะไร”

“ไว้ถ้าผมทำสำเร็จ ผมจะบอกพี่คนแรก”

“แปลว่ามีเป้าหมายในใจแล้ว?”

“ฮะ แต่ไม่รู้จะทำได้หรือเปล่า” เขายอมรับพลาทูลบตา “ผมไม่ยอก
คาดหวังในทางที่ดีเกินไป เหมือนตอนที่คิดว่าจะทำงานพิเศษแบ่งเบาภาระ
แม่ แล้วอะไรๆ อาจจะดีขึ้น เพราะเวลานั้นไม่เป็นอย่างที่หวัง มันโคตรเจ็บ
เลย”

ปลายฝนพยักหน้าเข้าใจ เธอทอดมองคนที่แบ่งปันความรู้สึกนึกคิด
กับตนอย่างเปิดเผย แล้วรู้สึกปลาบปลื้มกับความไว้วางใจที่ตนได้รับจาก
เด็กหนุ่ม

“ยังไงพี่ก็รอฟังข่าวเสมอ” เธอบอกอย่างเชื่อมั่น “ขนาดวันนี้ยังมาให้
ไม่เลี้ยงตามสัญญาเลย เห็นมะ”

มาวินสบตาคนตรงหน้าอีกครา อดยิ้มออกมาด้วยหัวใจเบาสบายขึ้น
ไม่ได้ ครั้นหญิงสาวเอื้อมหยิบไข่ต้มในตะกร้าบนโต๊ะ เขาก็ยื่นมือออกไป
หมายอาสา ทว่าสัมผัสมืออีกฝ่ายโดยไม่ได้ตั้งใจ

“ผมแกะให้”

ปลายฝนดึงมือกลับแล้วยิ้มรับน้ำใจ เขาได้ไม่ยากเลยว่าความรัก
ความผูกพันกับแม่ทำให้เด็กหนุ่มมีนิสัยเอื้อเฟื้อ ละเอียดย่อน เธอบอก

ขอบคุณเขาเมื่อเขาวางไข่ต้มที่ปอกเปลือกเกลี้ยงเกลาลงในจาน

หลังกินอิ่มและกลับออกมาผ่านตลาดนัดที่เริ่มตั้งแผงขายของกัน
อย่างคึกคัก ปลายฝนก็แวะซื้อก๊วยเตี๋ยวจากร้านหนึ่ง เธอไม่มีเพื่อนมากนัก
นอกจากเจ้าหน้าที่ที่มูลนิธิกัญญามิตร แต่กลับไม่รู้สึกรู้สีกี่อึดอัดที่ตนมีเด็กหนุ่ม
เป็นเพื่อนกิน เพื่อนเดินเล่น ก่อนจะขึ้นรถประจำทางกลับด้วยกัน

“ไม่เลี้ยงขนมจีนพี่แล้ว ให้พี่ออกค่ารถอะ”

“พี่ออกไปแล้วไง”

“ตามใจ อะไรก็ไม่ว่า แยกกันจ่ายค่ารถเมล์เหิน” เธอเอ่ยอุบอิบ

มาวินชนคอลูกชั้นเมื่อเห็นสายตาทะลึงต้างดั่งดวงตาของคนที่เก็บเงินบน
รถประจำทาง เขารับจ่ายเงินแล้วรับตั๋วโดยสารสองใบติดกันมาจ้องมองยั้มๆ

“บ้านของเพื่อนไม่อยู่แถวไหน” ปลายฝนถามไถ่ ไม่ทันสังเกตคนที่
สะดุ้งออกจากภวังค์

“แถวนี้แหละละ ทยอยมาส่งแก่สในซอยที่พี่อยู่เลย” มาวินตอบ
พลางเก็บตั๋วโดยสารใส่กระเป๋าสลัด

“จริงหรือ แล้ววันหยุดไม่ต้องช่วยงานเขาหรือ”

“ถ้าหยุดก็ไม่ได้ตังค์ แต่มาไต่ปีไม่ว่าอะไรหรอกนะ มาแกใจดี
เมตตาผมมากอยู่ ทุกวันนี้เงินที่ได้ผมก็เก็บไว้ใช้ที่โรงเรียน ส่วนค่ากินอยู่
มาเขาดูแลเหมือนผมเป็นลูกจ้างที่ร้านคนหนึ่ง”

ฟังดูเหมือนโชคชะตาจะเห็นใจและเข้าข้างมาวินบ้างแล้ว เธอยินดี
และปลื้มใจไปกับเขาจริงๆ

“ผมถึงไม่เคยเข้าใจเลย ทำไมแม่ถึงไม่กล้าก้าวออกมาจากชีวิตแบบ
นั้น แม่ไม่เชื่อว่าคนอื่นจะดีกับเราอย่างจริงจัง”

“ประสบการณ์ที่ผ่านมาของแต่ละคนไม่เหมือนกัน แม่ของแม่ไม่ใช่
คนผิดในเรื่องนี้ ผู้หญิงบางคนต่อให้ถูกทำร้ายจิตใจหรือร่างกายแค่ไหน แต่
ยังรักผู้ชายที่ทำร้ายเธอก็มี”

มาวินผินมองผู้ที่ชี้ให้เขามองเห็นอีกแง่มุม ก่อนเธอจะเบนสายตาไป

ทางอื่น

“ผมไม่ได้โกรธแม่ ผมแค่เสียใจและเสียายที่แม่ไม่ให้โอกาสตัวเอง
ได้มีชีวิตดีกว่าที่เคยเป็น”

ปลายฝนหลูบตาคิดทบทวนคำพูดเป็นเหตุเป็นผลของเด็กหนุ่ม
มาวินพิเศษกว่าหลายคนที่เขาเคยพบเจอ เขามีความคิดและทัศนคติดีต่อ
ชีวิตแม้ผ่านเรื่องร้ายมาก็ตาม

ขณะที่เธอพูดให้เขาได้คิด คำพูดของเขาก็ทำให้เธอคิดได้เช่นกัน

การเดินทางขากลับดูจะสั้นกว่าปกติ มาวินมาบอกที่หลังว่าบ้านของ
เพื่อนอยู่ป้ายรถประจำทางก่อนหน้านี้ แต่เขากลับนั่งรถมาลงป้ายเดียวกับ
เธอ

“ไม่บอกแต่แรก ไม่เลยต้องข้ามถนนไปขึ้นรถ แถมเสียค่ารถอีกนะ
สิ”

“แค่ป้ายเดียวเองพี่ ผมเดินย้อนไปก็ได้ ขามาผมก็เดินมา” เขาตอบ
เสียงระรืออย่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ “ยังไงผมก็ต้องมาส่งพี่”

“จ้ะ ขอบใจนะ” หญิงสาวลากเสียงตอบอย่างอ่อนใจแกมเอ็นดู “โชคดี
มีอะไรส่งชาวพี่บ้าง”

“แน่นอนฮะ พี่กับผมไม่ใช่คนอื่นคนไกล ห่างกันป้ายรถเมล์เดียว”

ปลายฝนพยักหน้าเออออระคนขบขัน เธอเดินจากมาโดยไม่รู้เลยว่า
เด็กหนุ่มมองตามจนลับตา

เสียงแฉ่งเตือนข้อความดังขึ้นจากโทรศัพท์มือถือตอนที่หญิงสาวเข้า
มาในห้องพักส่วนตัว ครั้นเปิดดู หัวใจเธอก็เต้นผิฉะจหวะไปวูบหนึ่ง

“วันนี้เป็นวันเกิดผม ขอคุณนะพี่”

เธอรีบเปิดคอมพิวเตอรืโน้ตบุ๊ก คลิกเปิดแฟ้มของมาวินขึ้นมา แล้ว
ก็เสียายที่เพิ่งมารู้เอาป่านนี้ มิเช่นนั้นเธอคงยอมตามใจเขาไปกินข้าวที่ห้าง
สรรพสินค้า เลี้ยงข้าวหรือซื้อเค้กชิ้นเล็กๆ ให้เขา ในเมื่อเขาเลือกชวนเธอ...
ใช้เวลาด้วยกันในวันสำคัญ

‘สุขสันต์วันเกิดนะไม้มั ขอให้มีรักษาตัวตนอย่างที่เป็น พี่เชื่อว่า
ทุกอย่างจะสมหวังดังที่ไม่ตั้งใจ’

เธอส่งข้อความตอบไป ไม่เคยเลยที่จะอวยพรใครเช่นนี้ ไม่เคยเลย
ที่จะรู้สึกผูกพันใกล้ชิดกับใครทั้งที่รู้จักกันเพียงไม่นาน